

Rokle šeré smrti 2020

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

Rokle šeré smrti 2020

*Sborník vítězných povídek
z 16. ročníku literární soutěže
spolku Prague by Night*

Tato e-kniha je sestavena z povídek zaslaných do literární soutěže [Rokle šeré smrti](#) v roce 2020. Soutěž pořádá spolek Prague by Night.

§

Text díla (Rokle šeré smrti 2020), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uvedte autora- Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 25. 10. 2024.

OBSAH

Výsledky soutěže	7
Život po životě (<i>Klára Dohnalová</i>)	8
Sestra (<i>Andrea Šuranová</i>)	11
Tajemství ztráty života (<i>Tereza Nawrocká</i>)	16
Nepochopitelná hrůza z naprostého bezpečí (<i>Dominik Hladký</i>) ..	31
Dům s červenými okenicemi (<i>Barbora Bursíková</i>)	49
Břečtan (<i>Vítězslava Felcmanová</i>)	68
Tikání (<i>Michael Walter</i>)	73

Tento rok bylo téma soutěže „Život po životě“. Účast v soutěži byla nejspíše ovlivněna probíhající pandemií. Účastníků pod 18 let bylo velmi málo. V druhé kategorii bylo však zase více účastníků než v předchozím roce.

Ve sborníku se setkáte s pracemi vítězů a s dalšími, které představují to nejlepší v ročníku. Opět se setkáme s různým pojetím tématu, což jen svědčí o fantazii autorů a snad podnítí i fantazii Vaši jako čtenářů.

Spolek Prague by Night

Výsledky soutěže

Kategorie do 18 let:

1. **Klára Dohnalová** – Život po životě
2. **Andrea Šuranová** – Sestra
3. **Tereza Nawrocká** – Tajemství ztráty života

Kategorie od 18 let:

1. **Dominik Hladký** – Nepochopitelná hrůza z naprostého bezpečí
2. **Barbora Bursíková** – Dům s červenými okenicemi
- 3.-4. **Vítězslava Felcmanová** – Břečtan
- 3.-4. **Michael Walter** – Tikání
5. **Finde** – Měla by něco dělat
- 6.-7. **Gabriel Palatínus** – Hlas
- 6.-7. **Zdeňka Táborská** – Na věky věků
8. **Terezie Kartáková** – Učedník morového doktora
- 9.-10. **Andrea Čekanová** – Nezabiješ
- 9.-10. **Jan Parolek** – Život po životě
11. **Stanislav Klín** – Rodina
12. **Prokop Myslivec** – Život před životem
13. **Martin Petiška** – Zlodějka času
14. **Tereza Kučírková** – Křídla temnoty
15. **Eduard Jarovský** – Život za životem
16. **Bohumil Matějovský** – Městský sup
17. **Vojtěch Bartoš** – Bytí na zemi
18. **Adam Kadmon** – Katastrofa skupiny Toma Pollacka
19. **Jiří Svoboda** – Tíha hříchů

Život po životě

Klára Dohnalová

Patnáctiletého Andrewa nijak nevzrušoval fakt, že byl pátek třináctého. Pověřám nevěřil a v tomto směru výstřední slečna Morthlyová, stará dáma odnaproti, mu byla k smíchu. Nechápal, proč by mu její šeptané varování mělo zabránit v rutinní ranní rozbíječce novin. Navíc ani neměl čas zabývat se myšlenkovými pochody pomatených cizích stařenek, jestliže nechtěl přijít o brigádu a zároveň si od Ewana Michellse stihnout opsat úkol do biologie, a tak se vytrhl její vrásčité ruce s nevkusnými masivními prsteny, šlápl do pedálu svého nového kola a uháněl na Chedbury West Street. Ignoroval nápisy *Nevhazujte reklamy* na schránkách a postupně se zbavoval letáků nabízejících kontrolu bojlerů, vyčištění komínů a výkup starožitných opasků. Jeho školní batoh se také na Georgia Potts Road odlehčil o tři výtisky dětského časopisu *Filípkovy skopičky*, dva *Měsíčníky pro ženy* a šest *Golddriverských zpravodajů*, ještě než dorazil k číslu 11. Teprve tehdy si všiml něčeho zvláštního. Mezi domy 11 a 15 odjakživa nebyla žádná mezera, jak se od svého bratrance, který tu vyrůstal, dozvěděl hned, jak se nastěhoval. Takže buď byl bláznivý syn tety Sheily, nebo on, protože teď stál Andrew před domem číslo třináct.

No, co by bylo, pomyslel si, *vždyť je to úplně normální barák*. A měl pravdu – budova měla šedou omítku, dvě podlaží, před dveřmi tři schůdky a podél k nim vedoucí cestě vysypané štěrkem rostly bílé tulipány. Jen branka byla rozvrzaná, ale to tu má každý druhý dům, tak co. Andrew ji i přes její skřípavé protesty otevřel a šel dál. Štěrk pod jeho teniskami vydával nepříjemné *škrund, škrund*,

jak se blížil k domovním dveřím. V těch byla u země škvíra na vhazování pošty, kterou Andrew ihned využil. Ze školní brašny vytáhl štos letáků a strčil je dovnitř. Škvíra se ale očividně nespojila jen s nimi.

O chlapcovy prsty se něco otřelo. A než ruku stačil vysunout, cosi ho za ni pevně uchopilo. Cosi slizkého. A dveře se začaly otvírat.

* * *

Když se paní Stanleyová dozvěděla, že se její syn nedostavil do školy a nikdo z jeho přátel netuší, kde je, zkontaktovala nejdříve svého manžela a poté policii. Její muž se ve spolupráci s místními policisty a několika dobrovolníky vydal Andrewa hledat. Rozdělili se – poručík Conrad zkoumal Chedbury West Street a Young Trees Lane, seržant Davidson přilehlý park, dobrovolníci železniční nádraží a okolí řeky a pan Stanley Poshily Avenue a Georgia Potts Road.

Richard Stanley procházel potemnělou ulicí osvětlenou třepotavým mdlým svitem pouličních lamp. Rozčilovalo ho, že se tamní občané klidně dívají na televizi (modrý jas proměnlivě pableskoval skrz rolety), zatímco on se tu zabýval otázkou zmizení svého jediného syna a jeho žena se trápila jen o pár bloků dál. Přesto neopomněl nahlédnout za každý strom, keř nebo kontejner, do každého tmavého koutu, kde by se mohl skrývat pohřešovaný mladík.

Až u čísla 9 ho něco zarazilo. Několik metrů před ním ležel *přelomený bílý tulipán*. Rozhlédl se kolem. Růže, chryzantémy, fuchsie, pivoňky.

Nikde v okolí bílé tulipány vysázené nebyly.

* * *

Andrew Stanley je dodnes nezvěstný. Během let se toho mnoho změnilo – slečna Morthlyová se odstěhovala, poblíž Goldriverské střední školy vyrostl obchodní dům a manželé Stanleyovi nyní místo Andrewa vychovávají dceru Miu, bolest ze ztráty syna je ovšem pořád stejná.

Pan Stanley již před časem opustil dosavadní zaměstnání a vybudoval si kariéru policisty. V městečku Goldriver objasňuje zejména případy nezvěstných nezletilých, ale i přesto by si nejspíše něčeho musel všimnout. V okolí Georgia Potts Road již od roku 1913 beze stopy zmizelo více než 80 osob všeho věku, od osmileté Janet Moonwalkové až po devadesátidvouletého Henryho Colemana.

Tělo po těle, duše po duši, život po životě.

Sestra

Andrea Šuranová

Pracuji jako školní psycholožka. Většinou si mě do tříd volají na úkor hádek a dětských rvaček. Tentokrát tomu ale bylo jinak. Zavolala si mě sedmá třída, kvůli podivnému chování jedné dívky jménem Emily. Je to prý samotářka a věčně sedává na parapetu. Když tohle dělá, dívá se prý dolů z okna a její výraz napovídá chtíč spadnout dolů... spadnout, jako to na podzim dělají listy. Prý za celou její školní docházku promluvila tak pětkrát. Vzala jsem svůj zápisník s propiskou a vyrazila do třídy. Otevřela jsem dveře a spatřila žáky, jak si postupně stoupají na znamení pozdravu. Mávla jsem rukou, aby se posadili, a já tak měla přehled o třídě. Spatřila jsem ji. Dívala se na mě se strachem v očích. Strach trochu bojoval s naprostým nezájmem. „Dobrý den, třído. Emily, můžeš jít prosím na chvíli se mnou?“ zeptala jsem se dívky. Jemně přikývla a vydala se se mnou na chodbu. „Emily, zeptám se tě na pár otázek, ano?“ snažila jsem se k ní vyšlapat cestičku něžnými slovy. Nehraji si tu na „hodného a zlého poldu“. Opět nepatrně přikývla. „Ublížíje ti někdo?“ zeptala jsem se a snažila se s ní navázat oční kontakt. Její boty ale stále vyhrávaly u její pozornosti. Emily znovu nepatrně přikývla a její rty mírně zacukaly. „Kdo?“ navázala jsem další otázkou. Emily se na mě nedůvěřivě podívala. „Sestra,“ zašeptala bojácně. „Jak?“ otázala jsem se. „Vyhrožuje mi a pořád se na mě dívá. Je to děsivé,“ svěřila se mi a její oči se zaměřily někam za mne. „I teď,“ pošeptala mi zděšeně. Otočila jsem se za sebe, ale kromě kuchařky ze školní jídelny jsem nespatriila nikoho. „Cože?“ zamumlala jsem si spíše pro sebe. „Jak to myslíš?“ otázala jsem se jí.

„Ona je mrtvá,“ řekla po chvíli a její pohled stále spočíval na čímsi za mnou. „Mrtvá,“ zopakovala jsem se skrytou nechápavostí. „Co se jí stalo?“ snažila jsem se na to jít odborně, jakožto někdo s titulem. Tentokrát jsem si ale připadala jako psycholožka, kterou někdo sebral na ulici. Opravdu jsem si s ní nevěděla rady. „Zemřela při autonehodě,“ řekla tak chladně, až mnou projelo mrazivé chvění. „A jak ti vyhrožuje?“ položila jsem jí další otázku, která visela ve vzduchu dobrou minutu. Atmosféra by se dala krájet. „Říká, že mě zabije. Že je to nespravedlivé. A ono vlastně je,“ povzdechla si už trochu uvolněně Emily. „Jak nespravedlivé?“ z mých rtů vyklouzla další otázka. Snažila jsem se uspořádat si myšlenky, abych mohla začít psát poznámky. „Jednou jsme jely na výlet. Jela sestra, mamka a já. Seděla jsem na sedadle spolujezdce, ale jelikož byla sestra starší, nelíbilo se jí to. Přemluvila mě, že si vyměníme místa. Sedla jsem si dozadu a ona na místo spolujezdce. Ujely jsme asi hodinu cesty, když do nás narazilo auto. Sjely jsme do příkopu a narazily do stromu... bohužel to schytala strana u spolujezdce,“ odmlčela se Emily a já škrábala všechny zachycené informace do zápisníku. „Sestru odvezli do nemocnice, kde tři dny nato zemřela,“ pokračovala a já hltala každé její slovo. „Už chápete? Kdyby jsme se nepřesadily, zemřela bych já,“ řekla větu, která donutí každého se zamyslet. Takové věci se stávají každý den, jen je ignorujeme. „Ale to ti nemůže mít za zlé, ona se chtěla posadit na místo spolujezdce,“ řekla jsem a pohodila rukama. „Jenže ona má,“ řekla smutně. „Poslyš... Emily, musím si to urovnat v hlavě. Můžeme se sejít zítra?“ zeptala jsem se a promnula si oči. „Dobře. Tak zítra,“ odvětila Emily a vydala se zpět do třídy. Vzala jsem svůj zápisník a vydala se do své kanceláře. Posadila jsem se do křesla a snažila si to v hlavě poskládat. Opravdu to nechápu. Když se dívala za mne, říkala, že ji sleduje i v tu chvíli. Jakože ta její mrtvá sestra stála za mými zády?

Páni... ještě že jsem to neviděla. Po zbytek dne jsem spekulovala o řešení této situace... jak jen bych jí mohla pomoci.

Následující den jsem jela do práce se sestrou a matkou. Chtěly jet nakoupit, a tak jsem řekla, že se svezu. Posadila jsem se na místo spolujezdce a čekala, až se všichni usadí. „Hele, tohle je moje místo,“ řekla sestra našťvaně. „No a?“ usmála jsem se na ni. „Sedni si dozadu, tady sedím já,“ řekla rozhodně. Vlastně mi bylo jedno, kde sedím, a tak jsem se posadila dozadu. Zabouchly jsme dveře a mohly vyrazit. Jely jsme pět minut a já se cítila nějak divně. Připadalo mi, že mi tu něco uniká. Čas byl pro jednu pomalejší než já. Předběhla jsem dobu a asi tušila, co bude dál. Sestra, sedadlo, výměna. Tyhle věci do sebe začaly nebezpečně zapadat. Došlo mi to... Emily. Možná proto se to stane, abych se dokázala vcítit do její situace a pomoci jí. Počítala jsem vteřiny, když najednou... narazilo do nás auto a my spolu s naším vozem sjely do příkopu. Oči jsem pevně stiskla k sobě a čekala. Když vše utichlo, pomalu jsem otevřela oči a nejistě se nahnula dopředu. Uviděla jsem sestru nevědicí o světě. Všude byla krev a mně se začínalo dělat špatně. Po chvíli jsem z nadměrného množství krve omdlela.

Probudila jsem se na nemocničním lůžku s ohromnou bolestí hlavy. Byla jsem zmatená, vůbec jsem nevěděla, co se děje. Pak jsem si vybavila předešlé události a udělalo se mi zle. Bylo mi úzko ze všech okolností. Že by to byl osud? Přišla mě zkontrolovat sestřička, a tak jsem hned využila situace. „Jak je na tom má sestra?“ zeptala jsem se v očekávání, že se konečně něco dozvím. „Omlouvám se, ale zaprvé nevím, kdo je vaše sestra, a i kdybych to věděla, nemohla bych vám nic říct...“

Po dvou dnech různých vyšetření a spoustě otázek mě konečně pustili domů s větou: „Měla jste velké štěstí.“ Když jsem přišla domů, přivítala mě mamka, která měla díky bohu jen zlomenou

ruku, a taťka. „Víte něco o sestře?“ zeptala jsem se, když jsem popíjela domácí čaj, který chutnal o sto procent lépe než ten nemocniční. Mamka po mně hodila smutný pohled a položila přede mě jakýsi papír. Vzala jsem ho do rukou a začala pozorně číst. „Zemřela tři dny po nehodě s nalomenou lebkou a nedostatkem krve, která se kvůli nenalezenému vhodnému dárci nedala nahradit. Přejeme upřímnou soustrast a prosíme, abyste se co nejdříve dostavili k vedení nemocnice, abychom se domluvili, co dál. Ještě jednou upřímnou soustrast.“ Přečetla jsem nahlas. Jedna neposedná slza se mi skutálela po lehce narůžovělé líci...

Přijeli jsme ke škole neboli k mé práci a já vystoupila z auta. Vyběhla jsem ke škole a pospíchala do své kanceláře. „Není to fér,“ uslyšela jsem za sebou. „Měla jsi to být ty! To ty jsi tam měla sedět. Ale víš co... na tom nezáleží. Můžu tě zabít sama,“ uslyšela jsem slova, která mi zlehka popisovala Emily. To, co jsem si představovala, ale nebylo zdaleka tak děsivé jako realita. Otočila jsem se za hlasem a uviděla svou sestru. Byla bledá... bledá jako mrtvola. Dívala se na mne děsivým pohledem a její oči jako by ztratily jiskru. Její tvář byla sevřena zlostí. Přešla jsem ke svému stolu a uchopila zápisník s propiskou. „Slyšíš?!“ křikla sestra a pořád mě pozorovala. „Ano,“ odvětila jsem a sedla si na zem. „Budeš trpět,“ řekla. Schoulila jsem se do klubíčka a doufala, že je to jen sen... nebo špatný vtip. „Stejně ustoupíš, nemáš pevnou vůli. Nikdy jsi ji neměla,“ vyslovila další slova, která se okamžitě zabodla do mého ega. Zakryla jsem si uši s nadějí, že ji přestanu slyšet. Naděje se ale proměnila v naivitu. „Jsem v tvé hlavě. Uslyšíš mě, i kdybys ohluchla,“ padla další věta. Měla pravdu... dostala se mi pod kůži. „Dost! Stačí!“ křičela jsem zdrceně. Vyhrála... zlomila mě. Byla jsem ze hry. Zvedla jsem se ze země a opustila svou kancelář. Procházela jsem kolem sedmé třídy a vzpomněla si na Emily. Je to velice silná mladá dáma. Taky

bych chtěla být tak silná. Opustila jsem prostory školy a vydala se cestou na smrt. Šlapala jsem po trávě poseté rosou a poslouchala šum ve svých uších. Tělo pozná, když se něco děje. „Kampak jdeš, sestřičko?“ hučela mi v hlavě slova mé sestry. Z trávy jsem přešla na štěrkovou cestu, která se mi okamžitě začala ozývat pod nohama. Netrvalo dlouho a byla jsem na místě. Stála jsem na mostě. Došourala jsem se k okraji a vyhoupla se nahoru. Můj pohled spočinul na řece pode mnou. Rozbouřená řeka, která se zlostí rozlévala sem a tam. Naposledy jsem se rozhlédla kolem sebe a se slovy „Máš to, co sis přála“ jsem skočila dolů. Padala jsem jako podzimní list ze stromu. Byla jsem slabá. Nevydržela jsem to, co vydržela třináctiletá holka. Tohle byly mé poslední myšlenky před očekávaným prudkým nárazem...

Tajemství ztráty života

Tereza Nawrocká

Kapitola první

„Vstávej!“ chvíle ticha... „No tak, vstávej!“

„Eh?! Coo?“ zabručela jsem rozmrzele. Otevřela jsem oči a rozhlédla se kolem sebe.

„Kolik je?!“ Slepě jsem nahmatala brýle.

„Bože vstávej! Jinač tě poliju vodou!“ řvala mamka z kuchyně.

„Už jduuu!“ promnula jsem si oči. Podívala jsem se na mobil a... Za deset minut jsme měly vyjet! Snídani budu muset přeskočit (jako vždy).

„Těšíš se? Musíš být ale opatrná! Moc se o tebe bojím! A hlavně tam jez!“

„Mami... Nejsm malá. Bude tam dospělý, a Scarlett! Ta mě vždy do jídla nutí! Takže se nemusíš bát,“ řekla jsem. Vystoupila z auta. Předě mnou se prostírala chatka, jež byla celá obklopená lesem.

„Alex!“ zařvala Scarlett a skočila mi kolem krku. „Ahoój!“ bouchla do mě pěstí.

„Ahoj, ráda tě zase vidím,“ zamávala jí nakonec mamka a obě se daly do nadšeného rozhovoru. Scarlettina babička přišla hned s buchtou na tácku a nabídla nám.

„Zdravím, já jsem Scarlettina babička, můžeš mi říkat Sally. Ty jsi Alex, nemám pravdu? Scar mi o tobě povídala už od mala.“

Poslední člověk, jenž měl být s námi na chatě, byl Scarlettin mladší bratr Akira, který přišel hned v závěsu.

Mamka mi posmutněle zamávala na rozloučení. Bála se mě nechat v neznámé chatě, uprostřed ničeho, obklopené lesem. Nedivila jsem se jí, sama jsem měla strach.

Se Scarlett jsme vzaly mé věci a nanosily je dovnitř. Akira skočil kolem mého krku, přičemž si mě začal typicky dobírat. Neznal meze sarkasmu, ale mně to naštěstí nevadilo.

„Nemám rád Scarlett!“ řekl a bodnul do ní prstem.

Pokračovala jsem v jeho vtipech: „Neboj se, já ji taky ne! Je moc zlá, že?“

„Tebe taky nemám rád, moc tu oxiduješ...“ zasmál se a odešel.

„Ale buď hodnej, Faniš, na Alex!“ zavolala na něj Scarlett. Faniš byla jeho přezdívka.

Vím, že mě má ale rád i přes ty „vtipy“. Než jsem přijela, byl prý celý radostí bez sebe! Usmála jsem se pro sebe.

„Co děláš furt, prudo prudivá?! Nevyhraješ! Jsem lepší!“ křikla jsem na Scar uprostřed našeho souboje. Probodla mě pohledem, a neúprosně pokračovala. „Nech toho, viděla jsem tolik filmů, v nichž se bojovalo, mohla bych být samuraj!“ vyplázla jsem jazyk.

„Lhářko, vždy vyhrávám já! Aaaa, to lechtá! Nech toho, protože vytáhnu svůj ostrý hřeben! A ty víš, jak to bolí!“

„Opovaž se!“ vykřikla jsem a vzdálila se od ní co nejdál. Rychle jsem vyběhla po schodech do dalšího patra a na půdu. Ta byla útulně vybavená, ale bez umělého světla nebylo moc vidět. Nejméně nápadné místo byla skříň. Na zemi ležel klíček, rychle jsem s ním otevřela dveře a zalezla dovnitř. Byla tady spousta prachu!

„Kde jsi, ty potvoro!“ zakřičela z druhého patra a ztišila se. Její hladké kroky se pomalu přibližovaly. *Klap, klap, klap...* Mé srdce začalo zrychleně tlouct. *Klap, klap.* „Kde jsi...?“ zašeptala s jasným úšklebkem.

„Tady!“ vzdala jsem to... Vždy když mě někdo honí, vzdám to... Někdy možná až ze samého strachu zkamením. V tomto případě jsem se bála, že mě vyleká. Nenávidím strach!

Pomaloučku jsem otevřela dveře skříně, za nimiž hned stála. „Sakra!“ zanářela jsem. „Měla jsi upozornit! Vždyť jsem teď málem dostala infarkt!“

„Proč ses vzdala?! Chtěla jsem tě bafnout! Celou dobu jsem věděla, že tam jsi! Bylo by to tak jednoduché...“ zabručela.

„Jak jsi to věděla? A nelekej mě prosím...“

„Aaah, to byl vtip, neboj... Chtěla jsem jen zaklepat... Víš, jak to předtím dopadlo v družině! Bože, ty jsi tak zařvala!“ zasmála se. „A bylo to jednoduché. Ty víš, že na logické věci nejsem, prostě jsem slyšela, jak ta skříň vrže...“

„Mhm...“ pokývla jsem.

„Co chceš jít dělat? Mohly bychoom... Ah, už vím! Pojd' si zaběhat! Mohly bychom jít do lesa!“ navrhla jsem.

„Počkej, počkej, počkej... Ty... TY?! Chceš běžet?“

„S tebou mě to baví! Víš, jak jsme běžely v parku! Byla to strašná zábava! Kromě toho, že jsem málem omdlela...“

„Dobře, když chceš. Máš nějaké sportovní oblečení, nebo ti mám zase půjčit?“

„Moc sportovního tady nemám. Tak mohla bys mi prosím půjčit?“ zeptala jsem se a společně jsme sešly do druhého patra. Tam už jsme měly nachystaný pokoj. Scarlett mi podala oblečení a já si ho oblékla.

„Jdeme ven!“ zavolala na babičku. Akira chtěl prvně s námi, ale při slovu „běh“ si to rozmyslel.

„Kam bys tedy chtěla běžet?“ zeptala jsem se.

„Vidíš ten kopec?“ ukázala prstem. „Tam.“

„Bože, že já chtěla někam jít... A půjdeme tedy přes les?“

„Samozřejmě. Mohly bychom se rovnou podívat po hříbech,“ řekla Scarlett a začala hledat v batohu sáček. Zaujalo mě, jak s tím těžkým batohem chtěla běžet.

Pěkné počasí prosvítalo lesem. Běžet jsem dokázala jen kousek, pak jsem musela Scarlett zastavit. Scarlett šla přede mnou a vystoupila na prorostlou louku.

„Alex... Kámo... Vidíš to?“ zašeptala na mě, když jsem došla za ní.

„Co se děje?“ vyjekla jsem.

„Ticho,“ zatáhla mě za rukáv a nenápadně ukázala k lesu na druhé straně louky. „Vidíš to?“

„Nedělej si ze mě srandu, co tam je? Tak daleko nevidím,“ zabručela jsem a otočila se směrem, kam ukázala.

„Nedívej se tam!“ okřikla mě potichu a začala se třepat.

„Co tam sakra je? Nic nevidím. Uklidni se... Je tam vlk? Nebo medvěd? Když se nebudeme hýbat, nezaútočí. Nebo se pomalu odplížíme. Pojd’.“

„Není to... nejspíš to není vlk ani medvěd... Je to černé... Mám pocit, že tomu svítí oči...“ polkla knedlík v krku. Vážně jsem tam nic neviděla...

„Pojd’... Jsme daleko od chatky, takže poběžíme. Nejspíš je to tak daleko, že to nevidím, nedožene nás to, když poběžíme na maximum. Tři... Dva... Jedna!“ chytla jsem ji za rukáv a rychlostí světla jsme se rozeběhly zpátky do lesa. Doufala jsem, že nás „to“ nedožene.

Uf... Uf... Plíce mi úplně hořely. „Počkej!“ řvala jsem za Scarlett. Takhle běžet jsem ji ještě neviděla.

Začala jsem pozorně poslouchat... Je „to“ za námi? Co to vlastně bylo? Zvíře, monstrum, duch? Nebo nebyl to jen nějaký člověk? Všechny různé myšlenky mi v ten moment proskakovaly hlavou... Ale hlavní otázka byla: „Kde to bylo?“

„Čekej prosím! Jsem tady za tebou, nestačím ti!“ zařvala jsem za ní. Ona se rychle otočila... Náhle začala padat...

Kapitola druhá

Huh? Proč padá? proběhlo mi hlavou. Ruce se mi roztřepaly a rychle jsem ji doběhla. Proč spadla?!

„Scarli – Scarli?!“ začala jsem s ní třepat. V hlavě mi zase a znovu duněla stejná slova: „Nedívej se za sebe.“ Co když to viděla?! Co když je to hned za mnou! Slzy mi vyhrkly do obličeje. Nemám čas! Musím ji rychle vzít!

Zvedla jsem ji a přehodila si ji přes záda. Chata je kousek, dám to, musím to dát! Ale hlavně, nesmím se otáčet. I kdyby tam nic nebylo, riskovat to nemůžu! Opakovala jsem si a snažila se nespadnout. Plíce jsem měla v jednom ohni.

„Akiro, Sally! Prosím pomoc! Pomoc!“ řvala jsem už před chatou. Scarlettina babička hned vyběhla z chatky.

„Co se stalo? Akiro, běž jí pomoc!“ On se poslušně rozeběhl za mnou a vzal Scarlett. Celá ubrečená jsem už s menším strachem došla na zahradu a schoulila se do klubíčka. „Tak vysvětlíš mi to už?!“ začala řvát. Akira položil Scar vedle mě a pozoroval.

„J-já nevím!“ vyjekla jsem. „Sc-Scarlett něco viděla na louce, a tak jsme běžely hned zpátky. A když jsem na ni volala, ať zpomalí, otočila se a pak omdlela.“

„Nejspíš měla málo kyslíku.“ Sally k ní přišla a jemně s ní zatřásla. Scarlett se hned probudila.

„Scarlett! Bože Scarlett, jak se cítíš?! Co jsi viděla?!“

„Nech ji vydechnout,“ okřikla mě její babička. Zvedla se a odešla pro něco do chatky.

„Co se stalo?“ snažila se posadit, ale nebyla na to dost silná.

„Ty si nepamatuješ, co se stalo?! Něco jsi viděla, černého se zářivýma očima!“ vyjekla jsem.

„Vůbec si nepamatuji. Jen že jsme běžely po louce. Pak mám prázdko.“ Sally vylezla z chaty a položila Scarlett mokrý obklad na čelo.

„Pamatuje si něco?“ zeptala se mě klidně.

„Můžeš se zeptat mě! A ne, nepamatuji si.“ Opravila si mokrý obklad a konečně se posadila. Podívala se na mě s hrůzou v očích. „Co to bylo? Co jsem viděla? A proč jsem omdlela?“

„Byla jsi nejspíš unavená a jen se ti tam něco zdálo. A omdlela jsi, protože jsi měla málo kyslíku. Jednoduché,“ řekla její babička, chytla Scarlett a odpochovala s ní do chatky. Nejspíš mi nevěřila... Proč byla tak zatraceně klidná?

„Pojď,“ pobídl mě Akira a pomohl mi dojít dovnitř. Scarlett už ležela ve druhém patře v naší posteli. Opatrně jsem si k ní lehla.

„Už je ti lépe?“

„Trochu jo,“ otočila se ke mně.

„To je dobře. Vážně si nepamatuješ, co se stalo? Takhle vyděšenou jsem tě ještě neviděla. Vypadala jsi, jak kdybys viděla samotnou smrt.“

„Jak jsem to popsala? Nevíš, co přesně to bylo?“

„Vůbec netuším, já to neviděla... Jen vím podle tebe, že to bylo černé a mělo to prý zářivé oči. Ale neřeš to... Možná jsi vážně měla jen vidinu.“

„Pouze halucinace... Dobře, s tím dokážu žít.“ Podívaly jsme se na sebe, ani jedna z nás nepromluvila.

„Otevřete!!!“ volal na nás Akira.

„Jen přes naši mrtvolu!“ zabarikádovaly jsme dveře a nechtěly ho pustit. „I když...“

„Jaké i když?! Pouštět ho nebudem! Ještě bude otravovat!“

„Pšt, mám plán... Ať nám přinese sušenky, a pak zase rychle zavřem. Hihi,“ uchechtla jsem se.

„Dobře! Pustíme tě! Ale musíš něco splnit!“ křičela na něj přes hordu věcí překrývající dveře.

„Tak to vás kašlu, jdu do bazénu!“ rychle jsme se na sebe podívaly. Bazén! V okamžiku jsme si vytáhly věci z kufru a začaly se prokopávat bariérou. Vyběhly jsme ven a já rozcuchala Akirovi vlasy.

Sešly jsme dolů, přičemž jsme zahlédly Scarlettinu babičku sedět na křesle. Držela nějakou fotku a koukala se do prázdna.

„Vem nám, Faniš, ručníky a jdi ven. Hned přijdem,“ zavelela Scarlett. My si sedly na gauč vedle křesla.

„To je děda?“ Scar ukázala na fotografii, již Sally držela v ruce. Mlčela. „Jsi, babi, v pořádku? Stalo se něco?“

„Jen vzpomínky,“ povzdechla si.

„Pojď, Scarli, ven, nejspíš chce být sama,“ pobídla jsem ji. Chytla jsem ji za rukáv a odvedla ven.

„Co se stalo tvému dědečkovi?“

„Nikdo neví.“

„Jak nikdo neví?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Nevím, zda bych o tom měla mluvit, je to rodinné...“

„Dobře, chápu, tak pojď do bazénu. Chtěla jsem vytáhnout i tvou babičku, ale teď ji radši nechme o samotě. Faniš se už tam potápí. Faniš! Čekej na nás!!! Ať tě můžu utopit! Pojď Scarli, dáme mu na frak.“ Bouchla jsem do ní pěstí. „Chápu, že teď asi nemáš náladu, ale Akira se těší, podívej, jak se kouká. Pak to s tebou klidně probe-ru, ju?“ zašeptala jsem jí, chytla ji za ruku a rozeběhla se k bazénu. Tam jsme zahájili vodní bitvu a dala jsem jim pořádně na frak. Ani

mě nedokázali potopit! Scarlett stačilo podkopnout nohy, zasmála jsem se pro sebe.

Před večerem jsme chtěli udělat stezku odvahy, ale po dnešním zážitku jsme se rozhodli dneska již více nestresovat, Akira sice nevěděl, o co šlo, ale po přísném zdůraznění, jak Scar omdlela, taktéž zamítl.

Nakonec jsme strávili večer opékáním. Sally už byla trochu živější, tak nám nachystala oheň. Po jídle jsme si povídali strašidelné povídky, ale Scar raději odešla. Neměla ráda horory či jiné děsivé příběhy.

Scarlett ležela v pokoji s mobilem v ruce a někomu psala. „S kým si tam píšeš?! Ukaž, chci vidět žhavé zprávy!“ skočila jsem na ni a přetahovala se s ní o mobil.

„S kým by to tak bylo, nejbliže je tomu můj polštář, jak mumlám ze spaní blbosti!“ skončila bitku, přičemž mi podala svůj mobil. „Píšu na naši skupinu. Jsi tam taky, takže se můžeš podívat na svém telefonu...“

Já: Dneska se stalo něco divného...

Pacient Psychiatrie: Copak, povidej! Alex ti nějak ublizila? Oh, to me mrzi XD

Já: Víš... omdlela jsem... Alex řekla, že jsem prý něco viděla a že jsem začala vyšilovat. Bylo to v lese... Musela mě nést domu... A teď mám strašnej strach.

Divný kouzelník: Co jsi videla? Zeby duchaaaa? Neboj se me jsi videla tolikrát a byla jsi v pořádku. Aspon si najdes dalsiho kamarada!

Magic Hacker: Cassidy, myslím si, že to myslí vážně. Jsi v pořádku, Scar?

„Cassidy má zvláštní smysl pro humor no... Izzi to ale chápe, jak vidím...“ řekla Scarlett.

„Vážně se bojíš? Myslím si, že se ti to vážně jen zdálo. A pokud ne, spíme dneska spolu v posteli, ochráním tě, neboj se!“ usmála jsem se a snažila se jí dodat trochu odvahy. Položila mobil a podívala se smutně do prázdna. Objala jsem ji. „Mám si zajít pro telefon a vysvětlit jim to?“

„Prosím, neodcházej,“ poprosila mě a já ji ještě silněji přitulila.

„Neboj se, jsem tu vždy pro tebe.“ Ležely jsme tam tak ještě další hodinu, než se setmělo. Celou dobu nám pípál mobil, naši přátelé se nás ptali, co se stalo... Opakovat si ale ten nepříjemný pocit se nám znova nechtělo, tak jsme vplyly oznámení. Scarlett se už trochu uklidnila.

Dveře se najednou otevřely, stál v nich Faniš. „Neznáš klepání? Jdi za dveře, zkus to ještě jednou,“ pobídla jsem ho.

„Ano, paní učitelko.“ Zavřel dveře a zaklepal.

„Vstup, otravo,“ zvolala Scarlett.

„Zahrajeme si něco?“ podal nám mobil a figurky. „S čím byste chtěly?“ ukázala jsem na figurku a Scarlett pokývla.

Šli jsme na půdu se ještě podívat po dalších hračkách. Ve skříni jsme nic nenašli, ale v menší bedýnce v rohu místnosti bylo pár starých panenek. Vzali jsme celou krabici a vysypali ji na zem. Bylo tam dost zajímavých věcí... Všechno jsem si vyfotila a zkusila si udělat i umělecké fotky.

Okno se otevřelo.

„Co to je? Scarli, jdi ho zavřít, nejspíš se to uvolnilo,“ řekla jsem a otočila se zpátky Akirovi, se kterým jsem si hrála.

Zapištěla.

„Scarli?“ otočili jsme se oba naráz s panikou. Scarlett stála s hrůzou v očích. „Scarli?!“ zařvala jsem na ni a vyskočila na nohy.

Kapitola třetí

„Scarli?“ otočili jsme se oba naráz s panikou. Scarlett stála s hrůzou v očích. „Scarli?!“ zařvala jsem na ní a vyskočila na nohy.

„T-tam, t-tam.“ Ukázala prstem k oknu a schoulila se do klubíčka na zemi.

„Co tam?! Nestraš mě! Co tam je?“ rozpochodovala jsem se k ní.

„Ne-nechoď tu-tu. Nech-nechoď tam-m.“ Rozvzlykala se. Že by zahlédla to, co bylo v lese? Ne... Nebo jo? Musím zavřít to okno ale...

Přivřela jsem své oči a skoro po slepu došla k oknu. Nahmatala jsem okenice a třískla s nimi. „Můžu otevřít oči?“ zeptala jsem se váhavě.

„Ano,“ odpověděl Akira. Byl taky celý vyděšený.

„Dobře, děkuji. Scarlett, jak ti je? Bože, cos tam viděla?!“

„Už jse-jsem si vpom-mněla. To, co v tom lese.“

„Jak to vypadalo?!“ sedla jsem k ní a objala ji zezadu. „Dýchej.“

„By-bylo to...“

„Neříkej to, nepřemýšlej nad tím radši,“ přerušila jsem ji, „musím skočit pro Sally, Akiro nahraď teď moje místo, prosím tě. Kdyby se cokoliv dělo, řvi, jako by tě na nože brali.“ Zvedla jsem se a šla ke dveřím. Strašně jsem se bála jít dolů. Zkusila jsem prvně zařvat na Sally, ale nic jsem nezaslechla. A toho malého tam poslat nemůžu...

„Neboj se... Nic se nestane...“ Utěšoval mě hlásek v hlavě. „Nic se nestane...“

„Sally, kde jste! Potřebuji vaši pomoc. Prosím, pojdte nahoru. Scarlett zase viděla... Viděla tamto.“ Polkla jsem knedlík v ústech a došla do přízemí. Sally seděla na křesle při malém světle. Prohlížela si opět fotku svého mrtvého manžela.

„Prosím Vás Sally, Scarlett má panický záchvat, potřebujeme vaši pomoc. Strašně se bojíme.“ Scarlettina babička zvedla hlavu a podívala se na mě.

„Aaaa!“ vyšel řev seshora. Vyběhla jsem nahoru a Sally mě pomalu následovala.

„Co se děje?! Bože, co se stalo?!“

„Něco zaklevalo na okno. Byl to nějaký divný zvuk. Co se děje?!“ vyjekl Akira a rozbřečel se. Sally přišla do místnosti a zavřela dveře. Přišla za Scarlett, která se chvěla jako ratlík, a pohladila ji po čele. Scar se pomalu přestávala třepat a posadila se.

„Je to černé... černější než noc... Ale má to čistě bílé oči,“ rozvyprávěla se.

„V pohodě, není se čeho bát,“ pronesla Sally.

Zvuk zezdola! Něco se to ozvalo! „Sakra, sakra,“ vydechly jsme se Scar. Hodiny dole začaly odbíjet půlnoc. „Bože, já se bojím!“

„Je to v pořádku, sakra! Poslouchejte mě už! Říkám, není čeho se bát!“ začala po nás rvát Sally. Vypadala najednou agresivně.

„Jde po nás nějaké monstrum a to je v pořádku?!“ vyštěkla jsem našťvaně. Ruce se nám všem třepaly.

„Neříkej mu monstrum! Odvolej to!“ tentokrát už Sally vyšilovala. Scarlett ji chytla a snažila se ji utiшит.

„Tak kdo to je? Můžete nám to konečně vysvětlit?! Chce nás to nejspíš zabít. Já nevím jak vy, ale mně to v pořádku nepřijde!“

„Je to můj mrtvý manžel! Už je tu dlouho potichu... Vy jste ho vylekaly! Mohla jsem ho zase vidět!“ přešla v hysterický pláč.

„Akiro, jdi zavolat okamžitě policii.“ Otočila jsem se na Scarlettinu babičku: „I když by to byl váš manžel, Sally, tohle není normální. Vyděsil vaši vnučku dneska už tolikrát, nebála bych se říct, že nám chce ublížit. Takže prosím vás, uklidněte se.“

„On není zlý...“ posadila se na zem, zakryla si rukama obličej a začala brečet. Akira s brekem předal Scarlett telefon s policií k hovoru. Řekla jim vše, co potřebovali vědět.

„Budeme u vás do deseti minut, kdyby se cokoliv zase dělo, rychle nám zavolejte.“

„Teď hlavně, Scarlett, jdi zamknout tyhle dveře na klíč. Je tam v zámku. Okno otevřeme, až když uslyšíme policii, do té doby si budeme muset vystačit s tímhle zatuchlým vzduchem. Za chvíli ale přijedou... A... Ještě, prosím tě, Akiro, uklidni babičku.“ Rozdělila jsem úkoly a sama šla pro ostatní mobily položené u panenek, kdyby byla potřeba zavolat Scarlettiným rodičům.

Houkačky šly snad slyšet až na druhé straně lesa. Vyzvali nás k otevření okna.

„Můžete sejít dolů? Nebo máme přijít pro vás?“

„Radši prosím přijďte,“ poprosila jsem a uslyšela, jak se začali dobývat do chaty. Při zaklepání na dveře Akira odemkl a s radostí je pustil dovnitř. Jediná Sally pořád poplakávala.

Pomaloučku jsem sešla dolů po schodech a všimla si, že zvuk, jenž před tím zmíněný duch způsobil, byl převrácený obraz. Byl na něm nakreslen obraz mladého muže ve vojenské uniformě, jehož úsměv by mohl rozveselit i ty nejsmutnější.

Policie nás vyslechla venku. Prvně se na nás dívali jako na blázný, ale pak si tam něco začali šuškat a nejspíš došli k „pochopení“.

„Můžu se ještě jednou zeptat, jak ten duch vypadal?“

„Byl temnější než noc, ale oči byly jako perličky,“ řekla Scarlett, ale dívala se u toho někam do dálky. Jako by byla mimo.

„Je to můj manžel, říkám vám! Zemřel před pěti lety a slíbil mi, že mě jako duch navštíví! Musí to být on!“ přešla zase Sally do hysterického pláče.

„Madam, budu vás muset zklamat. Ale určitě to nebyl on...“

„Lžete! Jak to můžete vědět! Byl to on!“ ocitla se v ní beznaděj.

„Omlouváme se, ale je k tomu jasný důvod. O tomto duchovi už jsme zaslechli vícekrát. A jedny z prvních zmínek o něm se datují již před zhruba sto lety. A popis je stejný. Není to váš manžel, mrzí nás to.“ Sally spadla na zem a rozbřečela se. Bylo mi jí moc líto.

„Dokonce se tento příběh vztahuje k celé této chatě. Existuje pověst, že ještě zaživa zde zanechal svůj deník. Je to prý duše mrtvého vojáka,“ odmlčel se. „Můžete ten deník zkusit najít. A pokud se vám to povede, budu rád, pokud mi ho předáte. Ale první, co musíme udělat, je, že zajedeme na stanici a sepíšeme spis. I když je tohle paranormální jev, já tomuto příběhu věřím a myslím, že spis nikdy není na škodu.“

„Dobře,“ souhlasili jsme a nasedli do policejních aut. Sally tam museli donést.

Na stanici nám nabídli všechno možné. Rodiče kontaktovali a ujistili je, že je všechno v pořádku. Zdůraznili jsme, že chceme najít ten deník, ať přijedou až zítra později. Naštěstí naši prosbu vyslechli s podmínkou, že u nás bude aspoň jeden policista.

Scarlettiny babičky se tam ujal psycholog, a pak už byla docela v pořádku. Jenom se neustále koukala do prázdna. Nakonec jsme tam i přespali a ráno nás odvezli zpátky na chatu.

Pátrání pomalu začalo. Účastnili se toho Scarlett, Akira, jeden slíbený policista a nakonec já.

Prvně jsme prozkoumali celou kůlnu a pak přešli na zahradu. Zkusili jsme i trochu prokopat trávník, ale zjistili jsme, že je to zcela zbytečné. Nakonec jsme projeli celé první patro, pak druhé a nakonec půdu.

Panenky byly stále rozházené po pokoji. Snažili jsme se projít skříň, truhly, šuplíky, krabice... I podlahu jsme zkusili, ale k ničemu jsme nedospěli.

„Musí to tu někde být!“ řekla už Scarlett unaveně a hodila krabicí o zem. „Podívej se, Alex, prosím ještě jednou do skříně. A ty, Faniši, projed' tamty šuplíky.“

Znovu jsem otevřela skřín' a zkusila pečlivě projít každý kousek. Nakonec jsem narazila na malou škvírku. Vypadalo to jako na klíč. „Něco mám!“ zakřičela jsem radostí. Zkusili jsme to otevřít, ale nešlo to, tak Scarlett vzala malou sekyrku a rozmlátila celou skřín'. Doopravdy odtamtud vypadl deník! Povrch byl kožený, celý od prachu. „Bingo!“ vyjekla jsem ještě radostněji. Všichni jsme se kolem něho sešli.

„Čtete!“ pobídla nás Scarlett. Předala jsem deník policistovi, ten začal nahlas předčítat.

Kapitola čtvrtá

Tento deník patří Rogeru Stephanovi.

Psáno 17. července 1917.

Jak bych měl začít... Držím jedno tajemství, kvůli němuž mě chce armáda zabít, ale utekl jsem. Dlouho mě pronásledovali, ale dokázal jsem se schovat v jedné útulné chatě.

Jsem zde už dvě hodiny a narazil jsem na prázdný deník. Chci zapsat své poslední myšlenky, než mě najdou. Když budu mít štěstí, bude to pár hodin.

Abych uvedl všechny, co tohle budou číst, do kontextu, mé jméno je Roger Stephan. Žil jsem vždy poklidný život v bohatší rodině a byl jsem takzvaně pořád směřující se dítě. Říkali mi optimista... Z nudy (trochu i z donucení) jsem se přidal do armády. Ve světě panuje válka, svět už není tak jasný, jak jsem ho znával. Ale i přesto se usmívám. Někdy mi ani nic jiného nezbyvá...

*Moje naděje na přežití je nulová, a až mě najdou, budu mučen... Tře-
se se mi celé tělo, když to píšu. Mám hlad, ale nemůžu vyjít.*

Den druhý.

Kupodivu stále žiji.

Před asi hodinou vojsko vlezlo do chaty. I se psy... Málem mě chytili. Vylezl jsem na nestabilní střechu a schoval se za trosky komínu. Zaznělo i pár výstřelů.

*Když odešli, odvážil jsem se sejít do přízemí. Našel jsem vchod do skle-
pa, kde jsem našel pár konzerv. Okamžitě jsem se do první pustil.*

*Našel jsem i trochu vody z kaluže venku, kam jsem se odhodlal na
pár minut vylézt.*

„Co se stalo poslední den?! Přeskočte to!“ zaskočil Akira čtení.

*„Jděte na poslední den, pak se k tomu vrátíme,“ přidala se Scar-
lett.*

*„Dobrá, dobrá.“ Policista začal listovat stránkami, odkašlal si
a pokračoval ve čtení.*

Den devátý.

*Mé blouznění se zhoršilo natolik, že jsem nemohl usnout. Před chvílí
jsem zaslechl vojáky venku, ale nebyl jsem si jist, zda to není pouhá
halucinace.*

*Uběhla hodina, a jsou zase uvnitř. Myslím si, že tentokrát se už ne-
schovám. Ba nemám na to sílu. Z jedné strany se modlím, ať to nejsou
oni, a z druhé doufám v opak. Možná když mě naleznou, konečně dojdou
k věčnému klidu.*

*Slyším je jít po schodech. Začínám přemýšlet nad tím, že se dooprav-
dy schovám. Ale není času... Jsou tady. Jdou pro mě... Až teď jsem si
uvědomil, co se doopravdy bude dít. Prosím pomo –*

Nepochopitelná hrůza z naprostého bezpečí

Dominik Hladký

Procházíme se po hustém lese, míváme skaliska, rokle a drobné jeskyně. Moji pozornost přitahuje jeden obrovský strom, je to jediný listnatý strom v celém jehličnatém lese. Kdykoliv kolem něj procházíme, nutím se na něj nedívat.

Moje dvě děti – pětiletá Terežka a osmiletý Jakub – pobíhají kolem mě. Byť včera pršelo a lesní cestičky jsou mokré, k tomu kvůli bouřce spadalo několik stromů, nebojím se nechat děti volně běhat po lese, smát se, ukazovat a sahat na všechno, na co chtějí. Jsou v naprostém bezpečí.

„Mami, podívej, žába!“ zvolá Terežka a s Jakubem se zastaví u drobné, zářivě zelené rosničky, která se také zastavila a bedlivě je pozoruje. „Nemůžeme si ji vzít domů?“

Usměju se. „To nejspíš ne. Nelíbilo by se jí tam.“

„Proč ne?“

„Není na to prostředí zvyklá. Žáby patří do lesů, do vody, ne mezi čtyři stěny. My bychom ve vodě taky nepřežili. Ani v tomhle hlubokém lese.“

„Proč ne?“

„Nejsou tu lidi. Nezasahuje sem skoro žádné světlo.“

„Lidé potřebují světlo?“

„Ano – a pokud ne světlo, pak alespoň ne tmou.“

„Ale my přece taky bydlíme u lesa,“ poznamená Jakub.

„Ano, ale kousek od vesnice. Nestrádáme. Navíc nejsme sami.“
Ve chvíli, kdy tuto větu pronesu, se chce Tereзка dotknout jedovatě zbarvené rosničky, ta se lekne a uskočí. Tereзка ucukne, ale nechce na sobě nechat znát, že se lekla, takže se začne usmívat.

Vrátíme se na lesní cestu.

„Ale vždyť nemáme žádné sousedy.“

„Ale máme sami sebe,“ namítnu.

„Ale taky u nás není světlo.“

„Ale taky žádná tma.“

„Proč jste vlastně postavili dům u lesa?“ zeptá se Tereзка a ve chvíli, kdy tento dotaz pronesu, cosi uvnitř mě bodne do břicha jako ostrý nůž. Dům u lesa jsme postavili kvůli mně.

„Tereзка, stůj!“ přikážu jí a zastavím ji rukou.

„Co se děje?“ zeptá se, na obličej se jí přežene hrůza, vykulí své pomněnkové oči a přimrazí se k zemi, to samé udělá i Jakub.

„Nic,“ špitnu, „vůbec nic se neděje.“ A zahledím se do roští, ze kterého se line červené, varovné světlo, které ale děti nevidí.

„Proč teda stojíme?“ přidá Jakub.

„Pšš,“ okřiknu ho. „Vracíme se zpátky,“ zamumlám a trochu necitlivě postrčím děti, aby se skutečně otočily a změnily směr. Udělají to, ale neochotně. Zajímá je, co se v roští nachází.

„Proč?“ sykne Tereзка.

„Je tam zmije,“ řeknu.

„Jak to víš?“

„Prostě to vím,“ okřiknu ji, když míříme zpátky k domovu.

„Ale vždyť nebyla vidět.“

„Já ji viděla.“

Každým krokem, který vydáme, se cítím klidněji, až se nakonec úplně uvolním, nebezpečí je totiž zažehnáno. Takhle to ale bohužel nevidí děti, kteří jsou vyděšené, ale jejich strach se mísí

i s jakousi nezdravou zvědavostí – zase si myslí, že vidím věci, které neexistují?

Ale já nejsem žádný blázen. Někteří šťastlivci dokážou komunikovat s mrtvými, někteří vidí aury, někdo se chlubí tím, že umí vycítit z ostatních nemoci – já vidím strach. A vidím strach nejen svůj, ale i pár lidí, ke kterým jsem si vytvořila důvěru nebo jsou pro mě speciální.

Na zhmotněný strach jsem upozorněna červeným světýlkem, které se line od místa či situace (občas i z člověka), které by nám mohlo ublížit. Při dnešní cestě se červené světlo linulo z roští, taky kolem jeskyně, kde bylo příliš vody, a kolem pár stromů, které vypadaly, že mohou spadnout.

A taky z toho obrovského listnatého stromu.

Nikomu jsem o svém umu nepověděla, protože se bojím reakce – i tak si ale myslím, že spousta lidí to ze mě cítí. Jsem známá pro to, že dovedu zachránit situaci: každý se něčeho bojí, a kdykoliv jsem například věděla, že v domě je pavouk, předem jsem oznamovala sestře, aby do dané místnosti nechodila, protože celá zářila červenou.

„Jak víš, že tam vždycky ti pavouci jsou?“

„Prostě je vidím,“ říkávala jsem na to.

Je to skvělá schopnost, která mě a mé milované chrání před nebezpečím, kterého se bojíme my všichni, vytvářím kolem sebe přátelské a klidné prostředí. Víím, že mým dětem se nic nestane, taky víím, jak je ochránit před tím, čeho se bojí, a to je skvělá schopnost, nemám pravdu?

Jediná nevýhoda spočívá v tom, že čím větší je úroveň jakéhokoliv strachu a potenciálního nebezpečí jím způsobeným, tím zář červeného světla sílí. Zmije z roští svítila jen jakousi slabou mlhou, protože spala a nezajímala se o nás. Ale obvykle to takhle není – kdykoli vycestuji do města, mám pocit, že svítí úplně celé. A tato

zář je tak intenzivní, že z ní chytám silné migrény, které mi často způsobují až slepotu.

Proto bydlíme u lesa, dál od nebezpečí, dál od lidí a dál od nebezpečí a zhmotněného strachu. Já sama se nebojím ničeho – jen strachu. Život je totiž velice strašidelný a izolující, když všude kolem sebe vidíte jen strach.

Život je pro mě tedy poměrně obtížný. Abych se vyhnula přebytečným otázkám známých, vždy svedu svoji nechuť jít mezi lidi na to, že jsem stydlivá. Dálkově jsem vystudovala střední a vysokou školu a nyní pracuji v domově pro seniory, který se nachází – jako by tomu přál sám osud – v lese.

Snažím se ke svým pacientům být neosobní a chladná, protože se bojím, že bych viděla jejich strach a nebezpečí, které z něj sálá. Staří lidé se bojí víc než ostatní: jsou nejbliže samotě a smrti.

Proto se mi odjakživa líbil nápad postavení domova důchodců uprostřed lesa, mimo lidskou společnost. Naskytla se jim tu možnost čistě přemýšlet, mohou se kdykoliv procházet a trávit čas sami se sebou. Většina z nich sem přijela dobrovolně a jsou tu moc šťastní, zvláště si tu libují ti, kteří byli zvyklí žít celý život ve městě.

Jen jeden důchodce mi nyní pije krev – léčí se s bipolární afektovanou poruchou, ke které přišel na vojně, ale protože se o této nemoci příliš nevědělo, léčení se mu dostalo až v pozdním věku.

Nyní si prochází manickou fází, a když vejdu na jeho pokoj, všimnu si, že se mu z hrudi line červená záře, ta mě sice neoslepuje, ale vidím ji. Neznamená to, že bych viděla jeho strach, znamená to, že já se bojím jeho a vidím v něm nebezpečí.

„Tak co? Dáte mi ty prášky, nebo ne?“

„Už vám je nesu,“ prohlásím, ale přitom se na něj ani nepodívám.

„Co vám je, ženská? Co vám to sakra je?“

„Nic.“

„To se mě štítíte? Proč se na mě sakra nepodíváte?“

Podívám se na něj a okamžitě se mi nahrnou slzy do očí – červené světlo zesílilo.

„Vy jste ale přecitlivělá! Jste jako větvička – každý vás zlomí! Hádám, že jste stará panna, co?“

„Ne, nejsem – mám milujícího manžela a dvě krásné děti,“ popíchnu ho. On byl totiž celý život sám. „A vyprošuju si, abyste se mnou takhle mluvil!“

„No tak se nečertěte, no!“ zvolá, ale rozčarovanost mu z hlasu nesejde, stejně tak jako červeně linoucí se z jeho staré hrudi. „Jste moc měkká! Ženský jako vy nikdy nebyly k ničemu. Váš manžel je s vámi určitě nešťastný a vaše děti vyrostou a budou z nich bábovky! Jen bábovky, které se nikdy nepřipraví na svět, protože...“

Dál ho už neslyším, protože červená z jeho hrudi tak zesílí, že se mi zamotá hlava a já omdlím. Najdou mě kolegyně, které mi pomohou dostat se na nohy. „Jsi slabá, vid’? Moc toho nesníš! Pořád pracuješ a pracuješ! Už toho je na tebe dost, že? Potřebuješ odpočinek! Musíš o sebe víc pečovat!“ švitoří kolem mě. Nejprve kolem nich taky svítila červená, ale když zjistily, že jsem v pořádku, rozplynula se.

Ale nerozplynula se ze schodiště – tak moc se bojím toho starého pána. Zjistila jsem, že tu nedokážu pracovat bez toho, abych se nezničila. Proto jsem nakonec poslechla své spolupracovnice a došla si k doktorovi – napsal mi neschopenku, měsíc strávím doma.

Můj svět se změnil, když jsem si vyslechla, že jsem mizerná matka. Tohle jsem nikdy nechtěla slyšet. Věta se do mě zavrtila hluboko, hlouběji než jsem si kdy myslela, a teď nevím, co s tím.

„Mami, proč se o nás tak bojíš?“ zeptala se mě včera Terežka, když jsem ji ukládala do postele.

„Protože vás moc miluju,“ odpověděla jsem a políbila ji na čelo.

O tom jsem začala pochybovat, když mi zavolala učitelka ze školy. Už ve chvíli, kdy jsem zaslechla zvonící telefon a spatřila, jak se z něj dere červené světlo, jsem pochopila, že jde o něco velice zlého. „Mám dojem, že Jakub se stal terčem šikany,“ řekne mi po pozdravu učitelka zpříma.

„Jak to?“ vyhrknu.

„Přestal mluvit, zhoršuje se mu prospěch, je nesoustředěný a začal dokonce i koktat. S Jakoubkem nikdy problémy nebyly, je to moc hodný kluk, ale zdá se mi být nešťastný.“

Cítím, jak mě cosi bodá do srdce. Jak mu může někdo ubližovat? A proč jsem to z něj nepoznala? „Viděla jste, jak mu někdo ubližuje?“

„Ne, to ne, ale já pracuji podle mustru... Je jako živý úkaz dítěte, které se trápí.“ Povzdychnu si a to učitelka zaslechne. „Je mi to moc líto, ale situace se dá určitě napravit.“

„Co bych měla dělat?“

„Zkuste se ho nějak citlivě zeptat, jestli se něco neděje. Já jsem s ním zkoušela mluvit, ale neodpovídal mi. Nejspíš se mě bojí, vy jste jeho matka... Pokud by se i před vámi neotevřel, mohu vám dát číslo na jednoho dobrého dětského psychologa, co říkáte?“

„To nebude třeba,“ vyhrknu.

„Vážně ne?“

„Ne. My si nějak poradíme. Spolehněte se.“

Celý zbytek dne bedlivě čekám, než se Jakub vrátí. Sedím v jídelně, která je přímo naproti hlavním dveřím, a pozoruji, než uslyším kliku hlavních dveří. Když se tomu tak stane, uvnitř sebe

ucítím trhnoutí. „Co se ti stalo?“ zeptám se syna, skoro ho ani ne- nechám nadechnout, aby mě pozdravil.

„Co by se mi mělo stát?“ špitne a já ho bedlivě pozoruji: myslela jsem si, že u něj spatřím červené světlo, které mi jasně ukáže, že se školy bojí, ale nic. Je čistý. „Mami, je ti dobře?“

„Mně je skvěle – a bude mi ještě líp, když mi řekneš, co ti ve škole dělají!“ vyhrknu.

„Co by mi dělali?“

„Odpovídej mi normálně!“ vykřiknu tak hlasitě, že se uprostřed jeho hrudi začne vytvářet drobný červený flíček – bojí se mě. „Volala mi učitelka, zhoršil se ti prospěch a ona si myslí, že tě někdo šikanuje. A šikanuje? Ublížíje ti někdo? Můžeš mi to klidně říct, s tatínkem bychom přišli na spoustu řešení, klidně bys mohl přestoupit na jinou školu.“

Jakoubek se dívá kamsi za mě. „Mně ale nikdo neublížíje,“ zamumlá.

„Jak to? Tak co ti je? Co ti je?“

„Nic.“

„Někdo ti ubližuje, ale nechceš to říct, nemám pravdu?“ Když položím otázku, nedostane se mi žádné odpovědi. Z Jakuba jako by vyprchal život. „TAK SE MNOU SAKRA MLUV!“

„NE!“ vykřikne, do obličeje i hlasu se mu opře hněv. To mě dopálí doběla a já mu bez dalšího rozmyšlení vrazím pohlavěk, strčím do něj a on se hlavou praští o dveře.

Jakoubek sebou trhne, nevydá ze sebe ani hlásku a rukou si pohladí místo, na které jsem ho udeřila. Oči má plné slz, z nosu mu teče krev. „Promiň, já...“ začnu, ale Jakoubek mě neposlouchá, utíká pryč a já slyším jen to, jak tiše pláče. „Já jsem ti nechtěla ublížit! Omlouvám se!“ zavolám za ním, ale jediné, co vidím, je silná rudá, která se line ze schodů.

Nikdy jsem neviděla, že by se tolik bál. Nikdy si nepřipadal ve větším nebezpečí.

„Proč jsi ho udeřila?“ zeptá se mě manžel.

„Protože mi volala učitelka a řekla mi, že si myslí, že ho někdo šikanuje. Nechtěl mi odpovědět, tak jsem... vybuchla. Ale nechtěla jsem to udělat. Už jsem se mu omluvila a je mi to moc líto.“

Vím, že manžel mě nebude nijak kárat, takový není, ale netváří se nadšeně – naopak. A ten zklamáný výraz, kterým mě obdařuje, mi vytváří do těla díru. „Nepřemýšlela jsi někdy o tom, že bys navštívila psychiatra?“

Vytřeštím oči. „Já nejsem blázen!“ vykřiknu, pak si uvědomím, že zase hlasitě křičím a sama nad sebou se zastydím. „Nejsem blázen,“ špitnu.

Manžel mě chytí za ramena. „Já vím, že nejsi, ale možná by ti pomohlo, kdyby ses mohla někomu vypovídat. Jsi pořád ve strašném stresu a příliš se o nás bojíš. To není zdravé.“

Kdybich mu tak mohla říct, co všechno vidím...

„Ale já jen chci, abychom všichni byli šťastní a zdraví a nemuseli se ničeho bát.“

„Strach není nic špatného – učí člověka lekce.“

„Ano, ale někdy ta lekce může stát život. Vidíš to tak?“

„Já tě chápu,“ řekne, „ale tvé starosti jsou příliš černé. Nám se nikdy nic nestalo a nestane.“

To ne, nestalo, protože jsem na vás pořád dávala pozor, napadne mě, ale nahlas nic neřeknu.

Jakub mi sice odpustil, ale všimla jsem si, že červená skvrnka z hruďdi mu nezmizela. Nezvětšila se, je skoro miniaturní, ale existuje a to mě přivádí k šílenství.

Ale co můžu dělat?

Rozhodla jsem se, že se vrátím do práce. Na začátku své neschopenky jsem si říkala, že mi nekonečný čas a možnost neopouštět domov vyhovuje, takže jsem si naplánovala, že po skončení měsíce si neschopenku nechám prodloužit, jenže pak jsem pochopila, že čím déle jsem doma, tím více se bojím, jenže nedokážu říct, čeho přesně se bojím, a takový strach je vždycky nejhorší.

Proto jsem zpátky a jsem šťastnější.

Kdykoliv mi přidělili, abych navštívila pacienta s bipolární poruchou a předala mu prášky, dokázala jsem ze situace vybruslit. Nikdy ho už nechci vidět potom, co mi řekl. Kdykoliv jsem tedy šla na jeho pokoj, potkala jsem „náhodou“ cizí sestru, kterou jsem požádala, aby tam šla za mě.

Nyní stojím na schodech a čekám, než na nějakou další sestru narazím, ale žádnou nepotkávám. Z pokoje srší červená barva a já slyším, jak se Petr nemůže nadechnout. Stojím jako přikovaná, nedokážu se ani pohnout. Pozoruji, jak červená barva sílí a překvapí mě, že tato červená mi nezpůsobuje migrény.

Mohla bych mu pomoci – kromě bipolární poruchy ho nic vážného netrápí, proto určitě nejde o nic, co by v nemocnici nedokázali vyřešit. Jenže já mu nechci pomoci, ne za to, co mi řekl.

Tluče mi srdce a tento intenzivní tlukot přehlušuje jeho sípání. A pak...

... pak se červený mrak dočista rozplyne.

Rozběhnu se po schodech nahoru, rozrazím dveře, Petr leží nehybně na posteli a se skleněnýma očima pozoruje strop. Je mrtvý – a to mě přinutí k úsměvu.

Jenže ten zmizí ve chvíli, kdy se vrátím domů. Tam totiž najdu jen Jakuba – Terezku vyzvedává ze školky manžel až okolo čtvrté ho-

diny. Jakub sedí za stolem, svědomitě vypracovává domácí úkoly. „Ahoj,“ pozdravím ho.

On pozdvihne oči ze stolu a malá tečka uprostřed hrudi se zvětší. „Ahoj,“ zamumlá.

Přinutím se k úsměvu, byť bych nejraději začala křičet, a přisednu si k němu. „Nechceš s úkoly pomoci?“

„Ne, já to zvládnou sám,“ řekne a jeho oči se zatoulají pryč. „Ale děkuju.“

Povzdychnu si. „Kubo, já se ti moc omlouvám za...“

„Nemusíš se mi omlouvat,“ přeruší mě. „Já na to nemyslím. A už ses mi jednou omlouvala.“

Ale myslíš, bojíš se mě a já to vidím.

„Opravdu ti nikdo neublíží?“

„Ne.“

„Máš ve škole kamarády?“

„Mám.“

„Tak fajn,“ řeknu.

„Mami, jsi v pořádku?“ zeptá se mě najednou.

„A proč bych neměla být?!“ vykřiknu zničehonic – skvrna se zvětší.

„Protože...“

„Proč?!“

„Protože teď tolik křičíš,“ zamumlá.

„Nekřičím!“

„Křičíš,“ špitne.

Bez dalšího přemýšlení mu vrazím pohlavek. „NEKŘIČÍM! JÁ NEKŘIČÍM, JÁ NIKDY...“ Mé oči se podvědomě zatoulají k magnetické tabuli na stěně, na které visí kuchyňské nože.

Na co myslím? Na co...?

„Mami?“ ozve se za mými zády Tereška, kterou vede za ruku můj muž a její vytřeštěné oči a její nově vytvořená skvrna uprostřed její hrudi mě vyděsí.

„Já jsem nechtěla křičet, jenom...“

„Jenom co?“ pošouchne mě manžel, když si všimne, že jsem najednou ztratila slova.

„Jenom...“ Musím vymyslet výmluvu, musím. „Jenom... Dneska jsem viděla umírat jednoho starého pána a... Prostě jsem z toho trochu nesvá.“

Manželova napjatá tvář povolí, Tereška s Jakubem se pořád tváří napjatě. Manžel mě obejmě. „Neměla bys pracovat na tak stresujícím místě, když ti to způsobuje tolik problémů.“

Předstírám, že ho neslyším – zdá se mi to bezpečnější než ho přesvědčovat, že práce a smrt toho protivného dědka jsou to poslední na světě, co by mi přidělávalo starosti.

Třeba tu největší starost na světě mi přivede, když manžel řekne: „Tak, děti, společně obejmeme maminku, ano? Když teď viděla tolik temných věcí, potřebuje trochu lásky.“

Nejprve mě obejmě manžel, ale děti se zdráhají – nejprve mě obejmě Tereška, ale nejistě, Jakub se sice taky připojí, ale skoro se mě ani nedotkne. To mě rozčílí, ale ne kvůli nim, na vině stojím já.

„Tak a dost!“ vykřiknu a všichni tři ode mě s úlekem odskočí. „Vy nemusíte nic předstírat, jasné? Nesnáším to! Nesnáším!“ zavrčím a do očí se mi nahrnou slzy. „Já vím, že mě nesnášíte! Já to vím, chápete? Já to vím!“ A pohlédnu na všechny tři vyděšené obličejy – už i na hrudi mého manžela se objevila skvrnka.

To mě přinutí, abych z domu utekla.

Nevím, kam mířím, ale chci se před sebou schovat, proto si to nerážuju do vesnice, ale do hlubokého lesa. Nic kolem mě není

červené, ničeho se nebojím a v ničem nevidím nebezpečí, protože nic není nebezpečnější než já.

Proč prostě nevidí, že je jenom všechny moc miluju?

Jako bych slyšela, co jim právě manžel říká: „Maminka je přepracovaná. Ona ve skutečnosti nekřičí na vás, ale spíš na sebe, protože si toho na záda naložila příliš. Tak se na ni prosím nezlobte, ano?“ A jak to vím? Protože to samé mi říkala moje máma, když mě a sestru týral táta.

Kdykoliv jsme se sestrou chodívaly ze školy, zář z domu byla tak silná, že jsem často navštěvovala pohotovost kvůli silným migrénám. Byla jsem malá holka, nemohla jsem utéct.

Můj táta byl často tak opilý, že nedokázal ani dojít do postele – jednou, když jsem viděla, jak ztřískal matku, protože mu vystydlo jídlo, jsem pochopila, že pokud bude dům pořád tak červený, nakonec nás to všechny zabije.

Otec usnul u stolu s hlavou zvrácenou, zvuk jeho chrápání zněl, jako by někde kácely stromy. Bylo krátce po Mikuláši a já dostala jako nadílku spoustu sladkostí, mezi nimi byl i balíček lentilek. Proto jsem se vykradla ze své postele a jednu lentilku jsem hodila otci do krku. Začal se dusit. A – stejně jako pacient v domově důchodců – zemřel. Když vyšetřovali případ, přiznala jsem se. Jako sedmileté holce se mi ale nic nestalo.

Necítím vinu a nikdy ji cítit nebudu – potom, co jsem ho zabila, se nám doma žilo lépe. Já vám o této příhodě povídám hlavně proto, že se bojím, že děti takhle začínají vnímat i mě. Jako nějakou tyranku. Ale já bych jim nikdy neublížila, já...

... tak proč jim ubližuju?

Já je mám jen moc ráda.

A hned, co si to pomyslím, si jednu vrazím. Nebudu jako můj táta, nebudu!

Je obrovská tma a já nevidím na krok, procházím se houštím a narážím o pařezy. Pozoruji koruny stromů, za kterými se schovávají poslední kusy světla. Zastavím se – jsem příliš daleko a taky...

... a taky to tu zase svítí červeně.

Pozoruji červený objekt, je to ten silný listnatý strom, který vyrůstá v zarostlé rokli. Proč bych se ho ale měla bát? Však to je jenom strom.

Najednou jako bych si uvědomila, že jsem uprostřed listopadového večera v hlubokém lese, začnu se třást, všechno kolem zčervená. Slyším zvuky zvířat, praskání větví, pobíhání čehosi a já přestanu zvládat situaci.

Chytím se za hlavu, která nyní příšerně bolí, a začnu křičet: „POMOC! POMOC! POMOC!“ Ale protože nikdo jiný než já do hustého lesa nechodí, nikdo mi neodpovídá. A bolest hlavy se tak zintenzivní, že se chytím za hlavu a klesnu k zemi, praštím se hlavou o strom, ale taková bolest mě vlastně ani netrápí.

Probudím se o pár chvil později, čas nedokážu přesněji určit, svítí na mě jakási bílá světla, která rozráží spoustu červené kolem mě. „To jsme my, není čeho se bát,“ zazpívá manžel, který se ke mně pomaloučku přibližuje. Děti se ho drží za ruku.

„Ne, nechodte za mnou. Můžu vám ublížit,“ zamumlám.

„Co to povídáš? Proč bys nám ubližovala? Ublížila bys nám jen tím, kdybys od nás odešla. Kam jsi vůbec zmizela? Co tě to popadlo jít takhle pozdě v noci sama do lesa?“

Neodpovídám mu, protože i kdybych řekla cokoliv, se zničenými výrazy mých dětí by to ani nehnulo.

„Pojď, půjdeme domů, co říkáš?“

Zase na to nijak nezareaguju, ale poslušně se chytím manžela za ruku. Ten nás všechny dovede domů, já bez přemýšlení vyběhnu na schody a zavřu se do ložnice. Začnu usedavě plakat.

O asi minutku později za mnou přijde manžel. „Můžu dál?“ zeptá se po zaklepání. Vstoupí dovnitř, ačkoliv jsem ho k tomu nepobídla. Urychleně si utřu slzy, ačkoliv je mi jasné, že by na mně i slepý poznal, že jsem plakala. „Co se to s tebou děje?“

„Neděje se se mnou nic!“

„Proto jsi utekla do lesa?“ Posadí se vedle mě a vezme mě za ruku, ta moje je tak zběsilá a neposedná, pořád se klepe a ošívá. Když se mě dotkne, tiše z toho zaúpím. „Víš, jak jsem mluvil o té psychiatrické pomoci...“

„Já ji nechci!“

„Ale to přeci není žádná slabost.“

„Já to zvládnu!“

Povzdychne si. „Copak jsi neviděla, jak to dneska zahýbalo s dětmi?“

„Nezahýbalo,“ špitnu.

„Takhle to dál fungovat nemůže.“

„Chceš se mě zbavit?“ špitnu.

„Ne!“ odpoví, ale zarazí mě tím, jak dlouho mu trvá odpovědět. Nemůžu se na něj ani podívat, když se mě bojí. „Jen bych potřeboval, aby sis našla čas sama pro sebe a pokusila se uklidnit. Něco tě očividně trápí. Víš, já bych to klidně nechal být, kdyby šlo jen o nás dva, ale vychováváme děti a pro ty není dobré, když je jejich matka mlátí. To dobře víš, nemám pravdu?“

Byla bych radši, kdyby mě praštil on, než aby mi řekl tuhle větu.

„Udělám, co bude moct,“ zamumlám na to.

Zase se procházím po lese, nyní jsem sama a je denní světlo, není čeho se bát. Nic kolem mě nezáří červenou barvou, vše vypadá tak, jak by mělo být. Napadne mě: kdybych neměla děti, byla bych tak svobodná, nemusela bych se o ně bát.

Byla bych hrdinkou.

Zastavím se před tím zvláštním stromem stojícím uprostřed rokle. Je to nádherný strom, nejraději bych si ho vyfotografovala.

Jak tak postávám, slyším, že se kolem mě zvedá listí, fouká slabý podzimní vítr.

„Jsi příšerná matka,“ zaslechnu za sebou.

„Kdo to řekl?“ vykřiknu a za hlasem se otočím. Nikdo za mnou ale nestojí. Nejspíš jsem si to jen vsugerovala, nemám pravdu? Určitě mi nikdo nic neřekl.

„Měl jsem z tebe vytřískat duši, dokud to šlo!“ zaslechnu zase. Tento hlas není cizí, naopak, slýchala jsem ho celé své dětství. Je to můj táta.

Otočím se za ním: stojí za stromem, je rudý přesně tak, jako v den, kdy jsem ho zavraždila. „Jsi jako já. Jsi jako já. Jednou své děti taky zničíš.“

A za dalším stromem se objeví můj pacient. „Jsi vražedkyně. Jsi vražedkyně!“

„Nejsem! NEJSEM!“ zvolám a chytím se za hlavu. Doklopýtám k vysokému stromu uvnitř rokle, postavy pacienta a otce za mnou klopýtají.

„Jsi mizerná máma, stejně jako jsem já mizerný táta.“

„Ne, tohle nebudu poslouchat,“ zamumlám, pevně zavřu oči a opřu se o strom, který jsem sem přišla obdivovat. Cítím, jak se přibližují, mám dojem, že cítím i jejich pachy. Jenže také cítím, jak se mě něco dotýká. Otevřu oči: je to ten strom. Ten strom se mě

dotýká! Postupně mě objímá svými větvemi a já si všímám, jak se má kůže mění v kůru. Jsem součástí stromu.

„Nejsem špatná máma! Nejsem špatná máma! Nejsem!“ volám, zatímco... zatímco se probouzím a...

... a cítím, jak mě manžel odtrhává od Terezky, kterou jsem do této chvíle objímala tak, jako jsem nikdy neobjímala nikoho: držela jsem se jí kolem krku a pevně jej tiskla.

„No tak! Přestaň! Co to děláš?“ křičí zoufale manžel a já konečně povolím. U postele stojí i vyděšený Jakoubek. Terezka zapadne do postele, začne kašlat a zběsile dýchat, má krk celý fialový. Místnost svítí tak červeně, že i já málem padám do mdlob.

„Já... Já jsem nechtěla...“ vykrucuju se. „Přece jsem spala, já...“

„Jasně, byl to jenom sen!“ vykřikne manžel, má tak vytřeštěné oči a šíří se z něj tolik červené. Nikdy jsem ho takhle neviděla. Co nyní vidím, je, že mě tři nejdůležitější lidé v mém životě nenávidí.

„Ale já za to fakt nemůžu,“ dostanu ze sebe a začnu plakat. „Já nevím, co se to děje. Vždyť vás mám všechny moc ráda a...“ Chci sáhnout na Terezku, pohladit ji po vlasech, jenže ta přede mnou ucukne. Manžel se navíc celý narovná a chybí chvílička, než mě od ní násilím odtrhne. Pohlédnu mu do očí. „Vy mě nemáte rádi.“

„Máme,“ řekne manžel jako na povel.

„Ne, nemáte.“

„Víš, my od tebe chceme jen jedinou věc...“

„Já vím: chcete, abych šla na léčení. A já to udělám. Kvůli vám to udělám.“

„Myslíš to vážně?“

„Ano. Myslím. Už nikdy nechci, abych... abych vás takhle viděla. A abyste vy takhle viděli i mě. Zítra se nechám někam přihlásit. Nemusíte se ničeho bát.“

V tu chvíli jsem to skutečně myslela vážně, omluvila jsem se Terezce za to, že jsem ji škrtila, Jakubovi za to, že jsem ho udeřila, a manželovi za starosti, které jsem mu způsobila. „To je v pohodě.“ Všichni odpověděli z povinnosti, ze slušného vychování.

Ze svého původního záměru jsem sešla ve chvíli, kdy jsem přišla do ložnice s myšlenkou na další spánek (nyní snad bez nepříjemného snu), ale když jsem za sebou zavřela dveře, manžel mě zamkl.

Sice jsem na to nic neřekla, ale pochopila jsem, o co manželovi jde. Jeho strach je silnější než láska. V takovém prostředí nedokážu žít. Domnívám se, že mi nevěří, že se chystám na léčení - a já se mu nedivím, já sama si nevěřím taky.

Chtěla jsem zavřít oči, přeci jen se pokusit vyspat, ale nešlo mi to. Kdykoliv jsem zavřela oči, viděla jsem spoustu červeného světla. Nejprve jsem si myslela, že jsem si jej jen vsugerovala, jenže když vstanu a podívám se na sebe do zrcadla, uvidím, že jsem celá červená: a tohle světlo jde z mé hlavy.

Tohle se nikdy nestalo, tohle se nikdy nestalo...

Začnu nervózně přecházet po místnosti. Jak se toho zbavit? Vidím samu sebe jako nebezpečnou, mám ze sebe samotné strach. A nejhorsí na tom je, že čím déle přemýšlím nad tím, proč se sama sebe bojím, tím světlo sílí.

Půjdu do mdlob. Půjdu do mdlob.

Co mám dělat?

Bolest hlavy je tak silná, že se z toho musím posadit na posteli. Do mysli se mi vrátí myšlenka na léčení - zajímavé je, že když jen pomyslím na léčbu, zář trochu zeslábne. Nevytratí se, ale vrátí mi zdravé uvažování.

Půjdu se léčit. Jo, udělám to, myslím to vážně.

Mrak se postupně rozpouští a já se začínám usmívat. Nepůjdu do žádné léčebny, já se vyléčím tak, jak jsem se měla vyléčit odjakživa.

Čekám na ráno, než mě manžel odemkne. Ujistím ho, že než se vrátí z práce, najdu nejvhodnější léčebnu a nechám se hospitalizovat. Uvěří mi, samozřejmě, že ano. On chce, abych byla milující manželkou.

Jenže i tak mě nepustí k dětem. Nemůžu se s nimi ani rozloučit. Ale to nevádí, však oni o to beztak ani nestojí.

Když odjedou do práce, nejdu si na počítači hledat žádnou kliniku, však já dobře vím, co udělat. Vezmu si do rukou kufr a zabalím si do něj jednu jedinou položku. A tahle položka se zachová jako ten nejlepší lék.

Společně s kufrem zamířím do lesů – svítí slunce, je nádherný den a nic kolem mě nesvítí červeně. Nic, nic kromě mé hlavy. Ale to nevádí, to vůbec nevádí.

Pořád přemýšlím nad jedinou věcí: že se na tento svět vůbec nehodím. Nevím, jestli mi fakt, že ve všem vidím nebezpečí, nakonec víc neuškodil, než pomohl. Tak či onak, já se dnešního talentu zbavuju.

Nyní stojím před roklí, u toho obrovského stromu, který mě odjakživa přitahoval svojí majestátností. Postavím se před něj a začnu se usmívat. Vytáhnu ze svého kufru lano – přijdu ke stromu a omotám smyčku kolem silné větve. Pak jemně položím hlavu dovnitř.

Zhluboka se nadechnu a vydechnu. Mojí prací bylo vždycky zbavovat se strachu a nebezpečí, v tom jsem přeci nejlepší. Teď už nikomu nikdy neublížím.

A bez dalšího přemýšlení se nadobro zbavím červené barvy, svět pro mě celý zčerná.

Dům s červenými okenicemi

Barbora Bursíková

Tady už jsem byla, pomyslím si při pohledu na zchátralý dům s vybledlou okrovou fasádou, protkanou sítí prasklin, a s červenými oprýskanými okenicemi na půl žerdi. A vlastně ano, jako malá jsem se proháněla po stísněných chodbách a každý můj krok prozrazovala vrzající podlaha. Pamatuji si na smrkový les těsně za domem, časem stromy zmohutněly a jejich větve teď sahají až na střechu porostlou lišejníkem. Dům obtéká studený potok a zahradou se dá nazývat vlastně jen malý palouček před stavením.

Nebyl tady kdysi pečlivě udržovaný živý plot? Nejspíš ano, ale zřejmě zašel podobně jako obrovské keře rododendronů kvetoucí bíle, které zahubily smrky zastiňující slunce, kradoucí životodárné světlo.

Někdo by řekl, že je to smutný pohled. Jeden by se nad zašlou zahradou a pokřiveným domem rozplynul lítostí. Kdysi tak honosné stavení, kolik generací rodin se v pohraničí narodilo, vyrostlo a zemřelo, veselilo se a plakalo, než musely odejít a už nikdy se nesměly vrátit domů, jelikož je po válce vyhnali, ale o jejich domovy se už nikdo starat nechtěl.

Pamatuji si ženu, obraz její usměvavé tváře mi v myslí zůstal dodnes. Bydlívala v domě sama, manžel už dávno zemřel. Říkali jsme jí teto, ačkoliv to naše teta vůbec nebyla, ale když jste malí, nezáleží vám na pokrevních vazbách, berete věci prostě tak, jak je cítíte. Byla to laskavá plavovlasá dáma. Na ženu byla velmi vysoká, možná proto se po smrti manžela už nevdala, zkrátka nenašla nahoře ve vesnici muže vyhovující postavy. Jednou vyběhla ven

v dlouhé noční košili, aby nám vyhubovala, v tu chvíli mi připadala úplně jako víla, bílé vlasy a světlá látka košile z ní v mých dětských očích udělaly pohádkovou bytost. A potom umřela, nebyla tady a dům si dál žil osamělým životem v přítomí královských smrků.

Vesnicí nad údolím se po její smrti nesly řeči, že dům je prokletý, a nikdo ho nechtěl, ani její příbuzní, nenašel se žádný kupec. Zdejší báby klevetilky tvrdily, že se teta zabila, prý skočila do potoka. Z vody ji skutečně vytáhli, bylo to tenkrát v novinách, za každým rohem se o tom šeptalo, ale jestli do potoka opravdu sama skočila, se nikdy nezjistilo. Pro mě to byla jen zlá pomluva.

Oplakali jsme ji, novinový článek o nálezů tetina těla upadl v zapomnění a zbyly jen hloupé přibarvené klepy. V mé dětské mysli ale dlouho poté zůstala hrůzná představa, jak v potoce plave bledá mrtvola v bílé noční košili, kdysi usměvavý obličej ohlodávají raci a slizcí úhoři a chomáče bílých vlasů plují po proudu potoka a zachytávají se v ohybech koryta společně s naplavenými větvemi.

Legenda o kletbě ležící na domě jako vina na provinilci přiživovala ještě historka z doby, kdy zde žila poslední německá rodina těsně před koncem války, a která se najednou vynořila odkudsi z něčí paměti hned poté, co teta zemřela.

Podle legendy se v zimě ve čtyřicátém pátém na půdě domu oběsil malý kluk, sotva desetiletý, z trucu, že dostal domácí vězení za zapomenutý domácí úkol. Uvážal si smyčku z nalezeného drátu a povedlo se mu to, zbytečná smrt a naprostá bezmoc. Místní usedlíci ještě dlouho poté vypravovali, jak jeho bezvládné tělo navlečené v nažehlené košili s motýlkem a v kalhotách s kšandami s křikem a pláčem zoufalé matky vynášeli ven. Takové neštěstí a smutek zaplnily chodby starého domu, že možná rodina nucené

vystěhování i uvítala a nikdy se nepokusila domov s tak strašnými vzpomínkami získat zpět.

Po smrti plavovlasé tety ten palouček se zchátralým stavením nečekaly veselé časy. Nastěhovali se sem čtyři podivní lidé, tři muži a jedna žena. Přes den nevycházeli a kolem domu vládlo hrobové ticho. V lese a v potoce se začaly objevovat části zvířecích těl, tu vyplavil potok hlavu jelena, tu se divoká prasata rvala o srnčí nohu. V noci se lesem nesly podivné skřeky a jekot a domem sem tam projel záblesk jako při bouřce. Protože stavení bylo v údolí, obklopené lesem a pískovcovými skalami, nikdo nevěděl, co se tam vlastně děje, což bylo impulzem pro šíření nejrůznějších řečí. Jednoho dne ti lidé zmizeli. Místní si mysleli, že snad vyvolávali démony a ti je odnesli do pekla jako ďábel Fausta, ale pravda byla mnohem, mnohem prostší a nudnější. Pohádali se mezi sebou a jednoho z mužů v drogovém opojení zabili, a když potok místo zvířecího těla vyplavil lidskou ruku, prostě skončili všichni tři ve vězení. K vraždě přibýlo ještě obvinění z pytláctví. Zvěř chytali do ok a pastí, maso a kůži prodávali, aby měli peníze na drogy, a zbytek těl házeli do potoka v domnění, že je voda odnese daleko. Stejně tak doufali, že dravý proud odplaví i tělo mrtvého co nejdál. Spletli se. Dům měl dalšího mrtvého.

Pamatuji si toho zavražděného muže, jednou jsem ho zahlédla, ale do očí jsem se mu neodvážila podívat, bylo na něm něco znepokojivého, jako by mu už za života smrt seděla na ramenou a jen čekala na příležitost s napřaženou kosou. Byl neuvěřitelně hubený, měl průsvitnou bledou pleť, každá žíla na rukách mu zřetelně vystupovala, v obličejí, pokud bych ho tenkrát zahlédla, by určitě vypadal jako lidé z knížek o koncentračních táborech a měl by stejně prázdňě vyhlížející obrovské oči. Stál na břehu potoka, ta mlhavá vzpomínka mi v paměti zůstala, nevím proč, dodnes, a hleděl do

průzračné vody narážející do mechem porostlých kamenů. Jako by tam snad spatřil něco, co ho upoutalo, hypnotizovalo a odmítalo ho pustit. A nedlouho poté ho zastřelili. Pro místní to byl další důkaz, že dům je prokletý, a nová historka do hospody, kde ji u piva mohli patřičně přikořenit.

Má rodina dům koupila o pár let později. Mysleli jsme si, že ho opravíme a budeme pronajímat. Mysleli jsme si, že když jsme tady v pohraničí vyrostli, tak se nám bude o to lépe podnikat, když známe místní kraj, lid a poměry. Ale myšlili jsme se. Utratili jsme statisíce za nákladnou rekonstrukci, všechno staré se muselo vyměnit za zbrusu nové, podlahy, potrubí, střecha i ty červené okenice na půl žerdi měly skončit v odpadu. Dokonce jsme se sem i přestěhovali, aby šlo vše rychleji a ušetřilo se za dojíždění na stavbu. Plán byl, že ještě před začátkem turistické sezóny bude vše hotové a na jaře s otevřenou náručí a skleničkou šampaňského přivítáme první návštěvníky. Ale sotva se s přestavbou začalo, přišla velká voda. Potok se rozlil ze svého koryta a zaplavil zahradu i přízemí domu a nadělal uvnitř paseku. A o pár měsíců později přišla další povodeň. Jako by nás tam ten les nechtěl, byli jsme nepřátelé, vetřelci a měli jsme odejít. A tak se z nadějeplného plánu „necháme dům pořádně vyschnout“ brzy stalo „necháme dům spadnout“.

Sejde z očí, sejde z mysli, odstěhovali jsme se poté, co se potok rozlil po třetí za sebou a dům už nebyl obyvatelný. Zavřeli jsme okenice a zapomněli na něj. Žili jsme si své životy ve městě a za rozbřesku se napůl spící den za dnem plahočili do práce, zatímco dům stál sám, bez pozornosti, uprostřed lesa a chátral. Společnost mu dělaly jen němé Jehličnany a věčně uspěchaný potok. Okenice byly utěsněny, aby se dovnitř nedostali nevítaní návštěvníci, ačkoliv tam už nebylo co ukrást, a chodby zalila tma. Jen sem tam bylo slyšet zapraskání dřevěných podlah, jak se vlhké dřevo kroutilo

a hnilo, nebo jekot meluzíny ženoucí se skrze komíny do temných místností. Dům získal nové nájemníky, uvnitř bydlela prázdnota a hrobové ticho. Každý sebetišší zvuk se ve vybydlených pokojích rozléhal a zdál se neuvěřitelně hlasitý.

Existují domy, které, zdá se, se narodily proto, aby jednoho určeného dne zchátraly, a nabyly tak skutečné krásy a zvláštní až magické přitažlivosti. To si říkám teď, když stojím před domem a s němým úžasem na něj zírám. Zdá se, jako by zestárl stejně, jako stárne člověk, všechny ty smutné události se na něm podepsaly jako na lidské tváři, praskliny ve zdech připomínají vrásky, trouchnivějící trámy jsou jako staré nemocí prolezlé kosti a ty promáčené stropy jako slzy proplakané nad dobrovolnou osamělostí. Přesto tady stojí, stále se hrdě tyčící k nebi, důstojný a impozantní, snažíc se ze všech sil udržet pokřivenou trámovou kostru a nahnuté popraskané zdi pohromadě.

Jsi nádherný, říkám mu tiše, přesně tak, jak jsi teď a tady, jsi dokonalý, nikdy už takhle vypadat nebudeš, ani za měsíc, ani zítra, a v tom je tvá krása, v pomíjivosti.

Do staletého dubu se opře jemný vítr a ten v odpověď tiše zašustí svým hnědým listím. Dojdu ke vchodovým dveřím kdysi pečlivě vydlážděnou cestičkou lemovanou drolícími se zbytky uhynulých okrasných keřů. Kupodivu je na červotoči prolezlých dveřích stále ještě zámek. Drží, nezmar, ale stačil by jeden kopanec a jistě by se ztrouchnivělá část odlomila i se zámekem.

Odemknu, do nosu mě uhodí závan odporivé směsi zatuchliny, hniloby, plísně a bůhví čeho ještě. Jen na chvíli instinktivně odvrátím hlavu, skoro jako by mi ten pach mohl ublížit. Už už chci vejít dovnitř, ale něco mě zarazí, něco co zahlédnu jen koutkem oka, ale stačí to, aby mi to zabránilo udělat krok a zlámat si nohy. V podlaze těsně přede mnou zeje velká černá díra, že bych do ní

zapadla i s batohem. Připomíná rozevřené čelisti s pohledem do černých útrob zubatého tvora čekajícího trpělivě na svou kořist. Snad mi tady nějaký pekelník nastražil past, ale tentokrát jsem ho prokoukla, opatrně díru obcházím a nohou zkouším pevnost okolního dřeva. Vypadá to, že na podlahu nejspíše celá léta zatékalo a kapající voda si vybrala svou daň. Kam ta díra vůbec vede, pomyslím si, když ji překračuji, uvnitř je černočerná tma, takže pod domem musí být nějaký sklep, ale zvláštní je, že si vůbec nepamatuji, zda tady nějaký kdy byl. Poslední krok udělám nerozvážně bez ozkoušení prken, abych se co nejrychleji dostala přes díru. Snad aby mě cestou zespoda něco nechytlo a nestáhlo dolů podobně, jako když jsem se v dětství rychlým skokem snažila hupsnout do postele a uniknout tomu bubákovi, který pod ní každou noc číhal a chtěl mě kostnatou prackou čapnout za nohu.

Elektřina nefunguje, instinktivně sahám po vypínači v chodbě, je přesně tam, kde si ho pamatuji, otočím ho a nic, samozřejmě, jak jinak, přece bych nemohla doufat, že po tolika letech bude fungovat. Vytáhnu z batohu tedy baterku. Z malé předsíňky se dostanu klenutou chodbou do kuchyně a obýváku. Všude otevírám okenice a nechávám dovnitř proudit světlo a vzduch, procházím místnost po místnosti, až se v kuchyni s největší opatrností usadím na jednu z kdysi bíle natřených židlí, kterou teď pokrývá vrstva čehosi slizkého a nazelenalého. Až teď v denním světle si plně uvědomím pojem slova zchátralý.

Stropy jsou pokryté hnědými fleky od prosakující vody a sem tam roste plíseň v obrovských černých skvrnách, bílá barva se viditelně už dlouho odlupuje. Stěny pokrývá místy něco zeleného, možná mech nebo lišejník, to nepoznám, jen vím, že pokud bych na to sáhla, bylo by to jistě odporné. Jen místy vzácně prosvítají

ostrůvky vybledlé, světle modré tapety s ornamenty květin, které tady byly už za dob války.

Okna jsou oprýskaná a rozpadlá, našedlé dřevo okenních rámu se zbytky barvy je tak poničené, že některé skleněné tabulky vypadly samy, jiné jsou rozbité. Několik oken nechávám raději zavřených, protože mám obavy, aby mi nezůstala v ruce. Parapety pokrývají hustě pletené pavučiny. Jsou staré a za tu dobu, co byly upředeny, se v nich nachytl prach a nečistoty a vypadají spíše jako tmavé hedvábí natažené v rozích. Pavučiny jsou všude, stejně jako mrtvý hmyz, chlad a vlhkost.

Komody s porcelánem pokrývají povlaky nechutné houby a celá hejna mrtvých vyschlých much.

Obrazy neznámých krajin jsou porostlé šedivou kolonií podivné houby a olejomalba po všech těch letech odpadává, stromy a celé hory končí na podlaze a místo nich straší na obrazech prázdná místa. Portréty kreslené na papíře se zkroutily a znetvořily tak vyobrazené lidi. Papír napadla, jako všechno tady, plíseň a vytvořila na něm skvrny hrající všemi možnými barvami. Spíše než zámožné občany teď připomíná série portrétů nevraživě vyhlížející příšery z obludária. Která z nich asi byla matka toho oběšeného klučiny? Který z nich se rozhodl postavit dům v údolí u potoka? A kdo další tady v domě také zemřel?

Sedím na židli a přemýšlím, kde všude je dům podsklepený, raději bych možná měla dávat hodně velký pozor, přeci jen jsem tady úplně sama uprostřed lesa.

Opatrně po špičkách přejdu do obývacího, obraz zkázy je tu víceméně stejný, jen látková sedačka je v daleko větším stádiu rozkladu než jakýkoliv nábytek v domě, potah je dřevavý, smrdí po myších a jedna z dřevěných nohou se pod náporem hniloby podlomila.

Zpátky se chodbou, kde je omítka v tak špatném stavu, že místy jsou vidět i samotné zčernalé cihlové zdi, chci dostat do poslední místnosti, do přízemní ložnice s malou koupelničkou, ale místnost je zamčená, nechápu proč, zrovna tyto dveře jsou nejzachovalejší ze všech, co jsem tady zatím viděla. Klíč od nich nemám, a tak se rozhodnu, že se po něm později v domě podívám. Co si pamatuji, tak se tenhle pokoj nezamykal, byl z něj krásný výhled do zahrady a na potok, a přesto v něm nikdo nespal, zůstal nevyužívaný, zvláštní, nepamatuji si už proč. Vzpomínám si, že v dolní ložnici také stála dvoulůžková postel z dubového dřeva, dominanta celého pokoje. Na čele postele byla vymalovaná nějaká ideální krajinka a vyřezané květinové ornamenty, byla to opravdu mistrovská práce neskutečné hodnoty, ale moje rodina ji nechtěla prodat, takový kus by nejspíš stejně skončil v muzeu lidového umění. A tak se stala jen další nevyužitou starožitností po předchozích majitelích.

Po červeně natřeném schodišti se opatrně, kontrolujíc každý svůj krok, vydám nahoru do patra. Poslouchám řeč starého dřeva, unese mě, neunese mě? V patře se z malé předsíňky dalo vejít do dvou ložnic a samozřejmě ani tady nesměla chybět koupelna. Vyjdu schody a vstoupím nejdříve do pokoje napravo. Vždy to byla moje oblíbená místnost, ty obklady stěn z bíle natřených prken vzbuzovaly dojem čistoty a vzdušnosti a výklenek s obrovským secesním oknem se zaoblenými rohy poskytoval krásný výhled do zahrady a pouštěl do pokoje žluté sluneční paprsky. Ale prkna už dávno nejsou bílá. Je na nich něco zvláštního, něco, co mě upoutá. Trouchniví odspodu, divné, hniloba sem zřejmě pomalu prorůstá jako plazivý břechtan ze spodních pokojů a postupně pohlcuje celý dům. Chvíli nad tím přemýšlím, jak je tohle možné? Stropy jsou zde v horním patře pokryté jen několika málo tmavšími skvrnami od prosakující vody, to je vše, horní pokoje ani zdaleka nejsou v tak

špatném stavu jako ty spodní. Vlastně jsou až nebývale zachovalé, žádná plíseň, žádné mrtvé mouchy a skoro ani pavučiny.

Otevřu ještě dveře do koupelny, ale jediné, co mě přivítá, je tma. Ve strachu z toho, že by na mě z té temné hmoty mohla vyskočit nějaká krvelačná příšera, sahám po vypínači a rozsvěcím.

Počkat, světlo svítí, jak to? Jsem ohromená, nevěřím, elektřina přeci jen funguje a dole ve vstupní chodbě byla zřejmě prasklá žárovka. Rozsvícené světlo mi dodá pocit jistoty a bezpečí.

Vždyť přeci ve tmách přebývají naši bubáci, nikoliv ve slunečním svitu, možná se bojí, že by paprsky odhalily jejich podstatu, a ztratili by tak to jediné, pro co jsme si je vytvořili: schopnost děsit nás. Jak to ale dělali naši předci, bez elektřiny? To prožívali noc co noc ve strachu a hrůze ze svých monster a děsů?

Koupelna vypadá velmi přívětivě, vydrhnout vanu a zbavit ji rezavých skvrn, omýt původně bílé kachličky a byla by vlastně jako koupelna v každém obyvaném domě.

Přinesu si peřinu do svého oblíbeného pokoje se stěnami obloženými bílými prkny a secesním oknem se zaoblenými rohy. Nanosím si vodu z potoka, jelikož vodovodní potrubí už kdysi bylo ve velmi špatném stavu, a pokud by z kohoutku skutečně něco vyteklo, nevěřím, že by se to dalo označit pojmem čistý. Nejspíš by vystříkla jen hustá směs rzi, bahna a bůhví čeho ještě. Zkusím vypínače v ostatních místnostech, nahoře svítí všechny skleněné lustry s květinovými ornamenty, ale dole ani jediný. Nevadí, alespoň někde.

Venku už se smráká, a tak sundám z postele zaprášený přehoz, hodím na ni čisté prostěradlo, peřiny a zachumlám se do nich. Štiplavý zápach plísně prostupující přízemí je tady nahoře téměř neznatelný. Z dřevěného obložení stěn sálá poslední teplo zachycené z odpoledního slunce. Zhasnu světlo. Po pokoji se rozhostí naprosté ticho a tma, jen z venku je slyšet tlumené hučení potoka

a vítr pohrávající si s větvemi stromů. Občas se ozve zapraskání staré podlahy, v tichu zní tak hlasitě a já několikrát vylekaná rozsvítím, abych se přesvědčila, že jsem v ložnici skutečně sama. Občas zahlédnu stín v rohu nebo u okna. Mysl je zvláštní a dokonalý stroj. Dokáže z ničeho vytvořit něco, ze tmy vytváří oživé černé masy a spojuje je v bizarně tvarovaná imaginární monstra.

Nakonec usínám. Byl to dlouhý den. Víím, kde je vypínač na světlo, kdykoliv po něm mohu sáhnout a zaplašit noční děsy. Jsem v bezpečí.

„Jedna, dva, tři... Jedna, dva, tři, kdo jsi ty? Jedna, dva...“

Tichoučký rytmický šepot mě vytrhne ze spánku, zdálo se mi to? Kdo to mluvil? Byl to sen, určitě, rozlil se jako řeka ze světa snů do mé reality a teď mě násilník budí, nic víc, ujišťuji se. Venku stále šustí smrkové větve, potok tlumeně hučí, v domě do ticha občas zapraská dřevo a do okna svítí bílý měsíc, drobný pavouk přeběhne po podlaze, vše je na svém místě, přesně tak, jak to má být, jen se mi něco zdálo. Zklidněná a uvolněná opět zavírám oči.

„Jedna, dva, tři...“

Rychlostí blesku se posadím, nesním, někdo tady je, v mém pokoji, vetřelec, cizí věc. Vypínač, dělej, rozsviť, než po tobě sáhne! Šmátrám po zdi, vypínač tady není, není na místě, kde ještě před pár hodinami byl! Musí tam být, nemohl přeci zmizet. Ne to ne, tohle je noční můra a já se každým okamžikem probudím, no tak, probud' se prosím! Panikařím, srdce mi zuřivě buší v hrudi, v hlavě mi píská, jako když si při příjezdu vlaku do stanice nezacpete uši a máte pocit, že vás ten vysoký pískot roztrhne zevnitř.

Ale tohle není rozlité sen, je to skutečné, jsem si jistá, přeji si, aby existovalo racionální vysvětlení, něco, nad čím se o pár vteřin později zasměju. Cítím děsivou přítomnost cizince v pokoji, vyplnila každý kout pokoje včetně mě, není vidět, není cítit, nesáhnou

si na ni, přesto jsem větší hrůzu nikdy nezažila. Vypínač prostě zmizel a já ze strachu schovám ruku zpátky pod peřinu a čekám, co přijde. Mžourám do tmy a pokouším se co nejrychleji rozkoukat, spatřit šeptající stvoření.

„Jedna, dva, tři...“

Ozve se ode dveří naproti. Upřu pohled ke dveřím, přitáhnu si peřinu blíž ke hrudi a chci věřit, jako malé dítě, že mě ten kus látky ochrání. Zabije mě, pomyslím si, ta hrůzná neznámá bytost se na mě určitě vrhne a rozsápe mě, děsivý scénář plný krve, mé krve, mi okupuje mozek. Strach mi ochromí každíčkový sval v těle, nemůžu se pohnout, jsem mramorová socha. Hýbu jen očima, sem a tam, třeba můj pohled netvora zastaví.

Konečně jí zahlédnu. Ze tmy se vynoří obrovská černá postava, vyšší než kdejaký muž, nemá absolutně žádné rysy, proboha, nemá oči, nos, ústa, nic, postrádá veškeré humanoidní znaky! Je to děsuplná masa něčeho smrtelně nebezpečného. Víím, že na mě zírá, čekám, srdce mi buší do hrudní kosti, vlak v hlavě vibruje, potok venku ztichl, pavouk se schoval pod postel. Posléze netvor znovu promluví:

„Kdo jsi?“

Pokládá mi otázku, ale já jí nerozumím, bojím se promluvit, když odpovím správně, nechá mě naživu, co když odpovím špatně, co chce slyšet, není to jen nadpřirozený hologram, vzpomínka uchovaná ve zdech pokřiveného domu?

A potom se rozsvítí světlo, samo od sebe, jen tak a noční přízrak se rozplyne, zmizí nadobro. Vypínač je opět na svém místě. Nechápu to. Sedím na posteli a vzpomínám se z šoku. Co jsem právě viděla? A viděla jsem to doopravdy? Kdysi jsem četla o spánkové poruše, kdy se postiženému noční můra zdá neskutečně reálná, natáhnout se a mohl by se jí i dotknout. Stalo se to teď i mně? Je to

jediné možné vysvětlení, jediné racionální. Srdce se pomalu uklidňuje, dech zpomaluje, venku rámusí cvrčci a v okně se sem tam mihne silueta letícího netopýra. Můj svět se vrací do normálu.

Ještě několik hodin vsedě přemýšlím a potom naprosto vyčerpaná usnu. Probudím se až ráno, když už je slunce na obloze, uleví se mi, světlo v pokoji stále svítí, musela jsem usnout s rozsvíceným lustrem. Jsem naživu, ten hrůzný noční zážitek ve svitu oslňujících slunečních paprsků pomalu bledne a stává se minulostí, je najednou neskutečný. Bílá prkna na stěnách nasávají prchavé ranní teplo, venku slyším zpívat ptáky. Hrůzoplňné noční divadlo nadobro skončilo. Rozhodnu se, že o tom, co se stalo, už nebudu přemýšlet, je krásný nový den a já se musím dát do práce.

Spravit okenice, vyčistit alespoň koupelnu. Shrabat listí pod košatým prastarým dubem? Ne, to tam nechám, hnědavého koberce z mrtvých listů, které se ve slunci třpytí jako mořské vlnky při západu, je mi líto, zatím je příliš krásný na to, abych jej zničila. Den strávím prací, a když se začne stmívat, odeberu se se strachem a nechutí zpátky do domu. Ležím v posteli, opět, pohledem kontrolojuji vypínač, měsíc v okně, projíždím všechny kouty místnosti. Je dokonale prázdná a tichá. Usínám.

„Jedna, dva, tři...“

Noční snový násilník mě opět tichým šepotem vytrhává uprostřed noci ze spánku. Zase je tady, ta noční můra, vrátila se, ve vši své temnosti. Nebezpečná podivná masa čehosi. Srdce se mi snaží probít ven z hrudi, zakrývám se dekou, místo rukou a nohou mám kámen. Zase na mě zírá, stojí nehybně před postelí a zírá, bez očí, ale přesto se na mě dívá, hlavu má mírně nakloněnou, pozoruje mě, zkoumá. Něco je na siluetě jiného, nutí mě prohlédnout si ji pozorněji, ač jsem hrůzou ztuhlá. Je vyzáblejší, sem tam jsou v černém obrysu vidět ostré hrany, skoro jako by přede mnou stála přízračná kostra.

„Kdo jsi ty?“

Ptá se mne hlubokým hlasem. Co tím myslíš? Co jí mám odpovědět? Co chce slyšet?

Přemýšlím, když v tom si všimnu nepatrného pohybu její ruky. Zvedá ji a někam ukazuje, vyleká mě to, včerejší přízrak se nehýbal. Ukazuje někam dolů k neúnavnému potoku, nepodívám se tím směrem, zatím, strach mě ochromil a představuji si, jak se na mě postava vrhne, když z ní byť jen na sekundu spustím oči, přitáhnu si peřinu k bradě. Ale přesto vím, že to gesto něco znamená, ukazuje na něco důležitého. Už není jen plochým hologramem z dob minulých, má poslání k něčemu mě dovést. V zápalu přemýšlení se mysl se na chvíli uvolní, strach ustupuje do pozadí. A potom se v jediném nádherném okamžiku rozsvítí světlo skleněného lustru a stejně jako včera přízrak náhle zmizí.

Na co tam ukazovala? Chvíli uvažuji nad tím, že bych se snad šla podívat do přízemí, ale brzy to zavrhu, podívám se tam ráno, za denního světla.

Ráno vstanu samou zvědavostí o něco dříve než obvykle, slunce se na obloze ještě rozkukává, ale já už spěchám dolů, abych zjistila, co mi chtěl noční návštěvník ukázat. Brodím se přerostlou trávou, rosa mě studí do nohou, ve vzduchu se vznáší mlžný opar, seschlé jehličí mě píchá do chodidel a z dubu v ladných spirálách padá listí na vlhkou zem. Postava natahovala ruku směrem dolů k potoku, dobrá, jaký pokoj je dole a má výhled na potok? Dolní ložnice, samozřejmě, možná tam něco bude, ale je zamčená, úplně jsem zapomněla, že jsem chtěla najít ten klíč.

Hledáním strávím několik hodin, najdu nejrůznější klíče, malé, velké, nové, rezavé, ale žádný do zámku nepasuje. Zlostně pobíhám po domě a přehrabávám hnojící šuplíky a skříně. Odměnou je mi jen zatuchlina a mrtvý hmyz. Klíč nenajdu. Nevadí, přeci

nebudu poslouchat noční děsy, byla bych bláhová, šílená, kdybych dělala to, co po mně chtějí, stejně jsou jen výplodem mé vlastní fantazie, honím se za nimi jako ztroskotanec za studnou na poušti. Nakonec stejně skončím žíznivá a vyčerpaná a bez odpovědí na nesmyslné otázky.

Večer ulehám s tísnivým pocitem, že přízrak mne navštíví i do třetice. Vždycky se všechno děje třikrát, to je pravidlo, zákon, jistota ve strašidelném světě. Usínám a on skutečně přijde...

„Jedna, dva, tři...“

Opět mě známými slovy vytrhává ze spánku. A pokládá tutéž otázku.

„Kdo jsi ty?“

Ale jeho hlas je tentokrát jemnější, tišší a je daleko menší než postavy ze dvou předešlých nocí. Při pohledu na něj necítím strach, možná proto, že už mi není neznámý, vím, co mám očekávat, něco mi řekne, ukáže a potom se rozsvítí žlutavé světlo a bude po všem. Strach je přeci jen reakce na neznámou situaci, s návštěvami nočních běsů už mám zkušenosti, nebojím se. Srdce si buší v pravidelných úderech, v hlavě je ticho, prostor pro přemýšlení a racionální zdůvodnění. Nebo se dá absence panického stavu vysvětlit právě jeho velikostí, je velký spíše jako dítě.

Pozvedá ruku směrem k potoku, zapamatuj si to, pomyslí si, tohle musí něco znamenat. Ale potom si vzpomenu na neúspěšné denní pátrání po něčem, na co ukazoval přízrak z předchozí noci. S nelibostí se natočím směrem, kterým ukazuje, možná z groteskní zdvořilosti a úcty k černému stínu, a jsem pevně rozhodnutá jej v mysli zasunout do škatulky nočních halucinací, nic víc pro mě s rozbřeskem nebude. Náhle se však postava nahrbí a vydere ze sebe zlověstný sykot, který se promění v uširvoucí vrískot. Jímá mnou hrůza, přízrak udělal něco nečekaného, šokujícího a donutil

mě tím ho ze škatulky halucinací vypustit. Jeho postoj prozrazuje, že se chystá zaútočit, jako kočka, když číhá na nebohou kořist. Znehybním, rezignuji, umřu, jsem si jistá. Tvrdě jsem podcenila sílu nadpřirozena, rozzuřila jsem netvora svými myšlenkami, je konec. V mžiku se rozsvítí světlo a černý stín se těsně před skokem rozplyne. Úlevou hlasitě vydechnu, chytím vypínač, kdyby chtěl znovu někam zmizet, po těle mi naskočí husí kůže, v pokoji se ochladilo. Dnešní návštěvník mě vyděsil nejvíce ze všech, ale už je pryč, světlo svítí a mně už nemůže ublížit.

Ráno spěchám podívat se ven k potoku. Procházím bosá orosenou trávou a studí mě mokré nohy. Nic nenacházím, ale co vlastně hledám? Noční přízrak zvolil drastičtější metodu, jak mě donutit spolupracovat, nebráním se, tentokrát už ne, myšlenky soustředím na hledání toho čehosi, co je zřejmě velmi důležité.

Postavím se na břeh a bloudím v myšlenkách se zrakem upřeným do čiré vody, je divoká, v pravidelném rytmu naráží vlnky na velké kameny, pění se, obtékají překážky a pospíchají dál, kam? Zřejmě do moře. Ve vzduchu je cítit vlhkost, proti rannímu slunci se třpytí drobné kapky páry poletující nad loukou jako zvířený prach. Kapradiny na břehu se pohupují v téměř nezatelném vánku. Pískovcové skály se tyčí nad údolím, stále stejné a přesto jiné, jen lidský život je příliš krátký na to, aby mohl zaznamenat změny v jejich vrásčité tváři. Starý dub šustí hnědým listím, les za domem mlčí, jako by stále spal, stejně jako dům za mými zády vyspává kocovinu z nočního představení a nabírá sílu na další dějství. Sem tam se v čiré vodě mihne štíhlá rybka a zase rychle zmizí. Vzpomenu si na tetu, mrtvé tělo, chladné jako led, promodralá kůže, rozevřená ústa a oči obrácené k podzimní obloze, leží v potoce a proud si pohrává s bílými vlasy. Stačilo by natáhnout ruku

a možná bych se té představy i dotkla, je tak živá, jako bych tam tenkrát byla, když ji vytahovali ven.

V tom mě mezi zaoblenými kameny cosi zaujme, něco, co tam nepatří, není to ryba, kámen ani naplavená větev, malý tmavý předmět zvláštního tvaru. Natáhnu ruku do chladné vody, proud je silný, studí, bodá jako tisíce jehliček, a kdybych mu ruku nechala o trochu déle, stáhl by mě a odnesl pryč. Vylovím klíč.

Obloha potemní, jako by měla přijít bouřka, ale tohle není bouřka, neslyším hromy, nevidím blesky a vzduch je čirý, nikoli dusný, stmívá se. Vždyť je ráno! Proč se stmívá? Mám strach, svítílo slunce a já měla být v bezpečí před přízraky z temnoty, můj svět ztrácí řád, koloběh věcí běží pozpátku, vše je naruby.

Ten klíč, vzpomenu si, svírám jej v dlani. Pro někoho bezvýznamný předmět je teď mou jedinou nápovědou, jízdenkou z obskurní dimenze plné netvorů a běsů. Musí pasovat do dveří od spodní ložnice, žádné jiné dveře v domě nejsou zamčené. Běžím zpátky do domu nedočkavá jej vyzkoušet a odhalit to tajemství, mohutné smrky se nade mnou sklání, dlouhá tráva se mi zamotává do nohou, slunce mizí v černých mračnech. Minu pokroucené větve uschlých rododendronů, zbytky zašlých keřů, a pospíchám vydlážděnou cestičkou dovnitř, rozrazím vyřezávané dveře, dřevo zapraská a já už jen padám.

Zapomněla jsem, v hektickém běhu jsem zapomněla na tu obrovskou díru ve ztrouchnivělé podlaze. Domovní netvor s čelistmi rozevřenými dokořán se konečně dočkal své kořisti.

Při pádu se uhodím do žeber, chvíli mi trvá, než v panice popadnu dech, musela jsem si jich nejspíš pár zlomit, každý nádech mě stojí spoustu sil a pomalu si uvědomuju, že ta teplá tekutina, kterou cítím stékat po čele, nebude voda kapající ze stropu, ale krev. Bolest zatím necítím, ale dostaví se, jakmile odezní šok a tělo

přestane vylučovat adrenalin. V černotě před očima mi poletují malé světelné body jako blikající letadla na noční obloze.

Kde to k čertu jsem, zrak se pomalu vrací, snažím se zaostřit sebemenší detail a pomocí mozku zorientovat se v prostoru. Nahmatám pod sebou zvrásněné dřevo, zvláštní, sklepy přece mají obvykle kamenné podlahy. Rozkukám se, pomalu, dám svým očím čas. Nejdříve rozeznávám jen obrysy, ale jak si zrak zvyká na potměšilé prostředí, vidím i jednotlivé detaily. Místnost mi něco připomíná, vlastně to není místnost, je to chodba, na chlup stejná jako ta, ze které jsem se sem propadla, ale je znepokojivě jiná, zachovalá, žádná plíseň, hniloba, zatuchlina, nic, jen podivná mlha či jemný šedavý opar ji zahaluje, proto nedohlédnu až na konec. Jako by někdo rozdělal oheň v kamnech se zaklopeným komínem a kouř zahalil pokoj do matných odstínů, zjemnil obrysy a navodil pocit snového neskutečna. Odněkud sem musí zřejmě dopadat denní světlo, protože bych očekávala, že sklep bude tmavý, vlhký a plný pavouků, ale tenhle je přesný opak.

Pomalou se zvednu, sahám si na čelo a na bok, abych zjistila závažnost zranění. Stát můžu, chodit taky, s námahou, ale zatím bez bolesti, dostanu se odsud, určitě. Zpátky nahoru se dírou nevytáhnu, je příliš vysoko, a tak se vydám dál chodbou najít žebřík nebo něco podobného.

Minu jeden pokoj a koutkem oka zahlédnu něco, co mě přinutí do něj vstoupit, to není možné! Jsem v kuchyni! Ty židle, ty starožitné, bledě modré tapety, komody s porcelánem, všechno je naprosto stejné, jen lepší, čistší, jako by ten pokoj někdo vrátil v čase a veškerá odporná hniloba zmizela. Dotýkám se věcí a ujišťuji se, že jsou skutečné, porcelán, nábytek, tapety. Jako ve snu procházím přízračnými místnostmi v šedém oparu, jednu po druhé. A potom obývák, sedačka není děravá a podlomená noha opět stojí, a co

horní pokoje? Ložnice, koupelna, všechno je v perfektním stavu až na to, že se do nich nejde po schodech nahoru, ale dolů. Proč by někdo stavěl pod domem další, naprosto identický dům a proč se ty věci nerozkládají? Plíseň by tady přece musela napáchat daleko větší škody. Napadne mě podívat se z okna, vidím jen mlhu, hustší, než je uvnitř. Pokusím se vzít za klikku, ale okno nepovolí, útroby nenasytného netvora mě odmítají vyplivnout zpět na povrch.

Možná sním, uhodila jsem se do hlavy a jsem v bezvědomí, co jiného, přemítám, hlava se snaží situaci logicky vysvětlit, marně. Potom si vzpomenu, dolní ložnice, jediná místnost, kde jsem zatím ještě nebyla. Ke svému údivu zjistím, že v ruce stále ještě křečovitě svírám klíč, což jsem si vůbec neuvědomila. Vsunuji ho do reza-
vého zámku pokoje a nevěřícně otáčím, ozve se cvaknutí, znovu otočím, další cvaknutí, zámek povolí a dveře se pomalu s vrzáním otevírají, jako by mě zvaly dovnitř. V ložnici se vznáší šedý opar, máváním do vzduchu se ho snažím rozehnat.

Vyřezávaná postel s malovaným čelem tady stále stojí, zprvu rozeznám jen tmavý obrys, posléze zaostřím pohled, je přesně taková, jako když jsem ji viděla před lety naposledy, dominantna místnosti, nedocenitelná starožitnost z dob největší slávy pokřiveného domu.

Někdo na ní leží, schovaný pod peřinou, záhyby látky naznačují křivky drobného těla. Úzká a dlouhá vyboulenina na pokrývce, která se pomalu zvedá a zase klesá, zvedá a klesá... proboha, ono to dýchá! V uších se mi rozezní bolestivý skřípot brzdícího vlaku, na pažích naskočí husí kůže, žaludek se mi sevře. Opatrně a potichu obejdu postel, hlavně abych to spící stvoření neprobudila, podlaha pod mými kroky nařiká, jinak je v pokoji hrobové ticho, neslyším ptáky, stromy, potok, nic, jen vlak uvnitř své hlavy, jenž stále nabírá na intenzitě a přivádí mě k šílenství. Obejdu postel

a chci zahlédnout alespoň kus z bytosti ukrývající se pod naducanou peřinou. Spatřím něco povědomého, něco děsivě známého, tenoučký pramínek tmavých vlasů plazící se jako zmije po polštáři, stejný kaštanový odstín jako mám já. A zpod peřiny vytéká pramínek krve, odkapává na podlahu a mizí ve škvíře mezi prkny podlahy...

Strach odezněl, vlak ztichl, dům dohrál poslední dějství a já cítím jen hněv.

Bolest pominula, vlastně jsem ani nikdy žádnou necítila, byl to jen poslední záblesk mlhavé vzpomínky na předchozí život. Protáhnu se rozšklebenou dírou v podlaze zpátky nahoru do pokřiveného domu. Sednu si na postel ve svém oblíbeném pokoji se stěnami obloženými bíle natřenými prkny a secesním oknem se zaoblenými rohy, sem já patřím, tady je můj domov.

Zvenčí zaslechnu cizí tlumené hlasy:

„Prý se zjevuje nahoře, v tom velkém okně,“ křičí vytáhlý kluk v kšiltovce a natahuje ruku směrem na mé okno.

Už znám odpověď na otázku, kdo jsem.

Jsem čtvrtá.

Břečtan

Vítězslava Felcmanová

Les byl prosvětlen příjemným světlem filtrovaným svěže zeleným listím dubů, stromy ševelily v mírném teplém vánku a v jejich korunách oslavovalo ptactvo krásný jarní den. Bylo poledne a všude byl klid, lidé se přijdou procházet až po obědě.

Z cihlové hřbitovní zdi, která se táhla podél písčité cesty, seskočili tři kluci. Oprášili si ruce a kalhoty, plácli si dlaněmi a nejstarší, třináctiletý zrzek slavnostně oznámil:

„Tak to by šlo, pánové, perfektní kulisa. Sejdeme se v deset v altánku, doladíme kostýmy.“

„To bude hustý,“ řekl vykulený blondák, „jako ve filmu.“

Třetí kluk, hubený kudrnáč, jen polkl naprázdno a přikývl.

„Jardo,“ oslovil ho samozvaný kápo, „nezapomeň ty špunty.“

Další přikývnutí.

„A ty, Kubo, zase křídý!“

„Jasně, mám je dávno v baťohe.“

„A teď mazat, nebo bude sekec kvůli obědu!“

Popadli kola, která měli poházená v křoví, a rychle ujížděli domů.

Když svítí slunce a ptáci zpívají, dělají se plány na večer vesele. Všechno je jednoduché a snadné, ale jak padne tma, už je to jiné. Když se tedy chlapi sešli v nedalekém altánku na vyhlídce, už nebyli tak nadšení jako v poledne. Samozřejmě se hecovali a povzbuzovali, ale jejich sebejistota byla ta tam. Podle plánu byli oblečeni ve všelijakých cárech, jaké kdo sehnal, půjčil nebo vyrobil. Obličej pomalovali bílou křídou, opáleným špuntem kruhy

kolem očí, rudou rtěnkou si navzájem vytvořili krvavé šmouhy u úst.

Plánovali ten taneček na hřbitově dlouho, a ani už nevěděli, koho to vlastně napadlo. Plán se zdál být dokonalý, těšili se na strašidelné dobrodružství. Ale teď... Nikdo to však nechtěl vzdát.

Byl úplněk a měsíc zaléval celý les podivným světlem, kluci aspoň dobře viděli na cestu. Přelezli zeď a opatrně seskočili na druhé straně. Ocitli se na starém opuštěném hřbitově. Obezřetně se rozhlíželi. Ani jeden si to nejdřív nechtěl přiznat, ale začal je ovládat obyčejný, živočišný strach.

Pokud možno potichu se plížili po hustém koberci břechtanu, který pokrýval všechno kolem, dokonce ovíjel i staré vysokánské stromy. Sem tam byl polorozpadlý náhrobek nebo zkorodovaný kříž, většinou z hrobů zbývaly zarostlé, sotva znatelné kopečky.

Trojice maškar neměla náladu ani odvahu promluvit, už vůbec vrískat, kvílet a dovádět mezi hroby, jak se ještě dopoledne nadšeně domlouvali. Srdíčka všem bušila jako vyděšeným kolouškům, pozornost ochromená sílícím pocitem paniky.

Chvilku jim tedy trvalo, než si uvědomili, že slyší slabý smích.

Zastavili se a koukali jeden na druhého. Nevěděli, co dělat.

Zrzavý Tonda, teď ovšem zakuklený ve strašidelném kostýmu, by nejradši vzal nohy na ramena, ale nechtěl se před mladšími kamarády shodit. Pohodil hlavou a co možná sebejistě zašeptal:

„Jde se dál!“

Udělal pár kroků na třesoucích se nohou, pak se zastavili a opět naslouchali.

Kolem bylo naprosté ticho.

Ani lístek se nepohnul.

A najednou se těsně před nimi vztyčil vysoký muž ve světlém elegantním obleku. Chvilí se pásl na jejich ochromujícím strachu,

potom teatrálně škrtnul sirkou a zapálil si doutník. Oheň dodal jeho obličej strašidelný výraz. Ze stínu túje k němu přistoupila žena v bílých šatech a přitiskla se k němu.

„Podívejme, dětičky,“ skuhral muž.

Žena se přídušeně zasmála, až sebou kluci cukli.

„A co to mají na sobě?“

Další smích.

„A ty bledé tvářičky,“ pokračoval mazlivě chlapík, „asi bychom se měli bát, drahoušku.“

Udělal krok dopředu a křikl:

„Co to má znamenat?“

„My... my... jenom jako...“ blekotal Tonda a chtělo se mu brečet.

„Jo táááák? Hrajete si na mrtvolky? Tak si je představujete? Proč?“

Popotáhl z doutníku a otočil se kolem dokola. Žena udělala půvabnou poklonu.

„Proč hned cáry, lebky, hnáty? Vždyť nebožtíci jsou mnohem sympatičtější, že, drahá?“

„Ovšem...“ vydechla žena a obrátila oči v sloup.

„Ale nemáme rádi, když nás někdo ruší. To ne!“

Muž zamručel jako medvídek, ale pak vyštěkl:

„A domů!“

Do kluků jako když střelí. Konečně se v nich probudil mláděcí pud sebezáchovy a s šíleným křikem letěli ke zdi. Ani nevěděli, jak se dostali na cestu, a jediná jejich myšlenka byla: domů!

Řev kluků utichl v dálce a muž se ženou se rozesmáli.

„Nemyslíš, že jsme to trochu přehnali?“ řekla pak žena v bílém.

„Ale drahá, chtěli přece dobrodružství. Tak ho měli, haranti.“

„To my chceme taky, ne?“

„Jistě, miláčku.“

Muž pečlivě zadusil doutník o rozpadlý náhrobní kámen a pak svou družku přivinul k sobě. Vzdychla a nechala se líbat. Opatrně ji položil na náhrobek a pomaličku posunoval látku šatů nad kolena. Koketně se zasmála, ale umlčel ji dalším polibkem.

„Ty moje sladká...“ zašeptal vzrušeně.

Pak uslyšel podivné zapraskání. Jako kdyby někomu luplo v kostech.

Zvedl se a poslouchal.

Uvědomil si, že to, co je kolem hrobu, nejsou kameny ani keře, ale postavy. Mátožné postavy jakoby zahalené v mlžném závoji. Místo očí v lebkách temné stíny, místo vlasů pár chuchvalců. Z vetších hábitů čouhaly kostnaté hnáty, každý krůček vydával odporný praskavý zvuk.

Najednou se strašně ochladilo.

„Co se dě...“

Žena nedokončila otázku, v hrůze si zakryla ústa. Ovanul ji pach tlení a hniloby, až se jí zvedl žaludek.

Mátohy se zase o kousek přiblížily.

„Ty děti měly pravdu, víte? Tak to opravdu vypadá POTOM...
Lebky, cáry, hnáty...“

Dutý hlas zněl odnikud a přitom všude. Nepříjemný, hrozivý, příšerný.

„Neměli jste je tak vyděsit, chuděry, to se nedělá...“

Kruh se opět o trochu zúžil. Umrlici byli na dosah.

„To neděláme ani my...“

Žena ani muž nekřičeli. Nemohli. Křeč jim stáhla krk jako neviditelný pařát. Nedostávalo se jim vzduchu, lapali po dechu.

Marně.

Z posledních sil hledali spásu jeden u druhého, zarývali si zoufale prsty do těl, ale bolest už nevnímali.

Přízraky je mlčky pozorovaly, nehýbaly se. Nemusely.

Po chvílce trochu ustoupily, pod nohama se jako řasy ve vlnách pohybovaly šlahouny břechťanu. Pečlivě pokrývaly náhrobek i s oběma těly milenců, až nebyly vidět hedvábné šaty ani elegantní sako. Zmizely střevíčky dámy, ba i klobouk jejího kavalíra.

Kdepak strašit děti, ševelil větrík v korunách starých stromů. Zachrastily mu na pozdrav uschlými větvemi jako pařáty kostlivců, potom bylo zase ticho.

Po břechťanovém koberci hřbitova se povalovaly cáry mlhy jako smuteční závoje, zavládl klid a mír...

Tikání

Michael Walter

Vytáhl jsem baterii a hodiny utichly.

Hned nato se shora ozval Katin hlas: „Co tam děláš takovou dobu?“

Uvědomil jsem si, že když jsem odcházel, nechal jsem v jejím pokoji zhasnuto, protože už jsme se chytali spát. Kate byla o dva roky mladší než já a trochu paranoidní. Znali jsme se za školy, takže když její rodiče odjeli, zůstával jsem s ní spát v jejím pokoji.

Nastěhovali se sem, když mi bylo devět, a už co se pamatuju, bála se zůstávat v horním patře sama i ve dne. Když se v létě všichni koupali u bazénu nebo když rodiče nebyli doma a její ségra pořádala v přízemí tajně párty. Kate mi vždycky volala na skype, bezpečně zamčená v pokoji, a chtěla si povídat dlouho do noci. Přesněji jsem směl zavěsit, až když usnula.

Sousedovic kluci jí kdysi navykládali, že předchozí rodina se odstěhovala, protože jejich dcera zešílela a jednoho dne se z ničeho nic přesně o půlnoci oběsila. Samozřejmě to byl nesmysl, protože v tak malým městě by se o podobný události hned všude vědělo. Tvrdívala mi pak, že když je nahoře sama, slyší po domě kroky a já ji za boha nemohl přesvědčit, že to je jen tikání těch obřích hodin pod schodištěm. Párkrát se stalo, že se po desáté třepala v posteli a opakovala, že něco zaslechla, proto jsem na noc hodinám vydával baterii. Jakmile jsem byl dnes hotov, schoval jsem ji do kapsy s úlevou, že snad můžeme konečně usnout.

Pokaždé jsem doufal, že je to naposled, ale Kate stále trvala na svém, na historkách o krocích za dveřmi a nepříjemném pocitu,

kdykoliv zavře oči. Celý ty roky, co tu jejich rodina bydlela, prostě zůstala přesvědčená, že duch tý údajně mrtvé holky musí žít s nima v domě. Z jejího vyvádění jsem už byl občas tak mimo, až jsem měl ze spánku dojem, že slyším tikání vypnutých hodin taky. Věděl jsem, že ji musím přesvědčit, aby už s tím přestala, nebo se z toho jednou zblázníme oba.

Jediný zvuk, který teď narušoval ticho v domě, vycházel z pokoje Katiny sestry. Její dveře byly pootevřené, takže jsem nahlédl dovnitř a zjistil, že něco horečně hledá. Klečela až po pás zalezlá ve skříni a zuřivě vyhazovala všechno oblečení ven. Nechtěl jsem ji rušit, takže jsem radši znovu vystoupal po schodech nahoru. Dveře do Katina pokoje stály hned nad nimi. Občas to zaskřípalo, zapraskalo, musel jsem ji děsit, ale schody umlčet nedokážu. Otevřel jsem a pochopitelně jsem ji našel, jak se krčí až po nos pod peřinou.

„Neboj, už je to v pohodě,“ ujistil jsem ji.

„Jo?“ zamrkala a zaposlouchala se do ticha. Chvilí jsme oba nehybně špicovali uši. Potřebovala se ujistit, že po domě opravdu nikdo nechodí. Trvalo to možná i minutu nebo dvě, než s úlevou přikývla a dala mi tak najevo, že je všechno v pořádku.

„Hele tak mě napadlo... Co myslíš, že dělají lidi po tom, co umřou?“ utrousila.

Zhluboka jsem se nadechl: „Zase začínáš? Určitě neztrácí čas strašením cizích rodin.“ Vlastně jsem si byl skoro jistej, že lidi po tom, co umřou, prostě umřou a nic víc. Jenže Kate by tohle asi těžko pochopila. Místo na svou matraci jsem si sedl do její postele. „Vážně, a měla bys přestat s tou paranoiou, jsi skoro středoškolačka,“ pocuchal jsem jí vlasy.

„Dobře, musíme už jít spát, nebo se můžeme kouknout na něco vtipnýho?“ zažadonila.

Vyčerpaně jsem zakvílel. Trocha spánku by mi neuškodila. Na rozdíl od ní jsem věděl, co to je víkendová brigáda. „No, jestli je to nutný,“ natáhl jsem se pro notebook.

„A popravdě mám taky trochu hlad, ty ne?“ zeptala se. Provínilý pohled pak ihned odvrátila někam na zem.

„Ani ne, tvoje ségra mi dala tousty, než šla k sobě,“ zakřenil jsem se. „Ještě zbyly, mám je donýst?“ Měla asi pocit, že mě hrozně obtěžuje, ale mně to nevadilo. Kate byla prostě kámoška a potřebovala mě.

Když jsem se na ni ale otočil, zírala s vykulenýma očima, celá bílá, a já si nebyl jistý, jestli ten vyjevený pohled patří mně, nebo něčemu za mnou.

Chvilí jsem sám sebe přemlouval, abych se pohnul. Na zádech mi naskočila husí kůže. A pak jsem se ohlédl. Měl jsem téměř zástavu srdce, ale za mnou stál jen psací stůl.

„Co blbneš?! Myslel jsem, že je za mnou duch!“ Neskutečně se mi ulevilo, že není.

Kate ale nepřestávala zírat. Nehýbala se.

Zatřásl jsem s ní a naléhal: „Co je s tebou?!“

Mlčela. Pochopil jsem, že se bojí hýbat i mluvit, ale ať jsem se po pokoji rozhlížel, jak jsem chtěl, netušil jsem, co ji mohlo vyděsit.

„Kate?!“

Na chodbě to zapraskalo.

Nadechla se, polkla a pak plačtivě zašeptala: „Já jen... že Melanie odjela ráno s našima k babičce.“

Pak její hlas přehlušily hodiny odbíjející půlnoc.

Rokle šeré smrti 2020

Ilustrace na obálce z Pixabay.com

Korektura Jonáš Vohrna

Technická redakce Petra Kučerová

Vydala Městská knihovna v Praze

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání

Verze 1.0 z 25. 10. 2024

ISBN 978-80-274-4303-1 (epub)

ISBN 978-80-274-4304-8 (pdf)

ISBN 978-80-274-4305-5 (prc)